Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ :	Ἐξωτερικοῦ :
Ἐτησία . . . δρ. 7.—	Ἐτησία φρ. χρ. 8.—
Ἑξάμηνος . . » 4.—	Ἑξάμηνος φρ. χρ. 4.50
Τρίμηνος . . . » 2.15	Τρίμηνος φρ. χρ. 2.40

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπτ. 15. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0.15.

ΦΥΛΛΑ ΠΑΛΑΙΑ :

Τῆς Α' Περιόδου, ἕκαστον λεπ. 30 [φρ. 0.30].

Τῆς Β' Περιόδου λεπτ. 20 [φρ. 0.20.]

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου, ἀρ. 38 παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμ. 12ον — Ἐν Ἀθήναις, 23 Ἰουλίου 1905 — Ἔτος 27ον—Ἀριθ. 34

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ ΑΚΟΛΟΥΘΟΙ ΤΟΥ ΑΡΤΑΝΙΑΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'. (Συνέχεια.)

Ἐντὸς ὀλίγων στιγμῶν ἐκαθαρίσθη ὁ τόπος. Ἐξ στρατιῶται ἦσαν στρωμένοι κάτω· δύο ἄλλοι εἶχαν τραπῆ εἰς φυγήν· ἂν ἐρωτᾶτε διὰ τοὺς δύο ἱππεῖς, αὐτοί, ἐπειδὴ δὲν εἶχαν πολλὴν ὄρεξιν ν' ἀντιμετωπίσουν ἀνταγωνιστὴν ὅπως ἐκεῖνον, ἐκύτταξαν πῶς νὰ στρέψουν τ' ἄλογά των πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος. Ἀλλὰ ὁ Πέτρος δὲν ἦτο καθόλου σύμφωνος εἰς τοῦτο.

Τοῦ ἐχρειάζετο ἕνα ἄλογο διὰ νὰ προφθάσῃ τὸν Γάστωνα καὶ τὸν Φραγκίσκον. Χωρὶς νὰ διστάσῃ, ἐπήδησεν ἐπάνω ἀπὸ τὸ χαράκωμά του, ἐφούχτιασε τὸν ἕνα ἱππέα ἀπὸ τὸ πόδι καὶ τὸν ἐτίναξε καταγῆς, ἐνῷ ὁ ἄλλος ἔφευγεν ὁλοταχῶς. Μετὰ τοῦτο, ἐπήδησεν ὁ ἴδιος εἰς τὴν σέλλαν καὶ ἐξεκίνησε μὲ ταχὺν καλπασμόν, πρὸς ἀναζήτησιν τῶν δύο του συντρόφων.

Ἀλγεινὴ τὸν ἐπερίμενεν ἔκπληξις.

Εἰς μίαν καμπὴν τῆς χαράδρας, τὸ ἄλογο τοῦ Γάστωνος ἦτο ἐξηπλωμένον, μὲ τὰ πέταλα τιναγμένα, καὶ ὁ Γάστων ὁ ἴδιος ἔκειτο ἀκίνητος εἰς τὴν ἄκραν τοῦ δρόμου.

— Κατάρα! ἐθρυχήθη ὁ Πέτρος, ὁ ὁποῖος ἔγινεν ὠχρός... ὠχρότερος καὶ ἀπὸ τὸν λιπόθυμον ἀδελφόν του.

Νὰ βουτήξῃ τὸ μανδύλι του εἰς τὸ πλησιέστερον ποταμάκι, νὰ βρέξῃ μὲ δροσερὸν νεράκι τὸ πρόσωπον τοῦ Γάστωνος καὶ ν' ἀνασηκώσῃ ἐλαφρὰ τὴν κεφαλήν του,— ὅλα αὐτὰ ὑπῆρξαν διὰ τὸν Πέτρον ζήτημα ὀλίγων δευτερολέπτων.

Μὲ τὴν δροσιὰν τοῦ νεροῦ, ὁ βαρῶνος τοῦ Ἐστιράκ συνῆλθεν εἰς τὴν ζωήν.

— Ζῇ! ζῇ! ἐψιθύρισεν ὁ Πέτρος τοῦ ὁποίου τὸ πρόσωπον ἐφωτίσθη ἀπὸ χαράν.

Ὁ Γάστων ὅμως, μὲ μηχανικὴν κίνησιν, ἔφερε τὸ χέρι του εἰς τὸ στῆθός του καί, μὴ εὑρίσκων τίποτε ὑπὸ τὸ σχισμένον ὕφασμα, ἔρρηξε φωνὴν μεγάλην :

— Τὸ γράμμα! ἐφώναξε, μοῦ 'πῆραν τὸ γράμμα!

Καὶ ἐλιποθύμησεν ἐκ νέου...

Ἂς ἐξηγήσωμεν ἐν τάχει εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας τί εἶχε συμβῆ καθ' ὃν χρόνον ὁ Πέτρος ἐμάχετο μὲ τοὺς στρατιώτας τοῦ Λόρδου. Ὁ Λόρδος εἶχε καλπάσῃ εἰς τὸ σύνδενδρον ὕψωμα, ἕως εἰς ἓν σημεῖον, τὸ ὁποῖον ἐδέσποζε τῆς χαράδρας εἰς μίαν ἀπὸ τὰς καμπάς της. Ἐκεῖ ἔμεινεν ἐνεδρεύων, καὶ μὲ μίαν πιστολιὰν ἔρριψε κάτω νεκρὸν τὸν ἵππον τοῦ Γάστωνος. Ὁ Γάστων ἐτινάχθη ἐπάνω ἀπὸ τὸν τράχηλον τοῦ ζῴου, καί, καθὼς ἔπιπτεν, ἐκτύπησε τόσον δυνατὰ τὸν αὐχένα του εἰς μίαν πέτραν, ὥστε ἐλιποθύμησεν. Ὁ Λόρδος τότε ἐνόμισεν ὅτι ἔμεινε νεκρὸς στὸν τόπο· ἐπήδησε λοιπὸν εἰς τὸν κατήφορον τοῦ δρόμου, ἔψαξε τὰ ἐνδύματα τοῦ νέου, ἐπῆρε τὸ γράμμα καὶ ἔτρεξεν, ἀπὸ ρυτῆρος ἕως τὴν Δεναίν, ὅπου ἐζήτησε νὰ εἰσαχθῇ ἐνώπιον τοῦ Ἄγγλου διοικητοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον ὑπερηφάνως ἐνεχείρισε τὸν φάκελλον, τὸν σφραγισμένον μὲ τὰ βασιλικὰ ἐμβλήματα τῆς Γαλλίας.

Ἀλλά, μόλις ὁ διοικητὴς λόρδος Ἀλβερμάλης ἔρριψε τὰ βλέμματα εἰς τὸ περιεχόμενον τοῦ φακέλλου, ἤρχισε τὰς ὕβρεις καὶ τὰς βλασφημίας ἐναντίον τοῦ μισθωτοῦ του. Ὁ φάκελλος περιεῖχε... ἕνα φύλλο χαρτὶ ἁπλῶς μὲ τὰς ἑξῆς λέξεις:

«Τὰ σεβάσματά μου πρὸς τὸν λόρδον κατάσκοπον.

«*Φραγκίσκος Ἐστιράκ.*»

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ϛ'.

Ὅπου ἐπὶ τέλους δικαιολογεῖται ὁ τίτλος τῆς διηγήσεώς μας.

Ἐνῷ ἐπεδαψίλευε τὰς φροντίδας του εἰς τὸν λιπόθυμον ἀδελφόν του, ὁ Πέτρος ἠσθάνετο ὅτι τὸν ἐκυρίευεν ἄπειρος ἀπελπισία.

Λοιπόν, μὲ ὅλην τὴν ἀνδρείαν των, εἶχε χαθῇ πᾶσα ἐλπίς. Ὁ πρωτότοκος ἀδελφός του ἦτο πληγωμένος, σκοτωμένος ἴσως· ὁ φίλτατός του μικρὸς Φραγκίσκος εἶχεν ἐξαφανισθῇ, καὶ ἡ βασιλικὴ ἐπιστολὴ εἶχε περιπέσῃ εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ἐχθροῦ.

Ἐνῷ εἰς τὸ πνεῦμά του ἀνεδεύοντο αὐτοὶ οἱ πένθιμοι διαλογισμοί, ἤκουσε πάλιν ν' ἀντηχοῦν εἰς τὸν δρόμον βήματα ἵππων, τὰ ὁποῖα ὁλονὲν ἐπλησίαζαν.

— Καλὰ τώρα! ἐσκέφθη ὁ Πέτρος, θὰ μὲ σκοτώσουν ἐπάνω στὸ πτῶμα τοῦ

«Καὶ ἰδοὺ ἡ ἀπόδειξις!...» (Σελ. 266, στήλ. α'.)

ἀδελφοῦ μου... Ὅταν δὲν ὑπάρχῃ καμμία ἐλπίς, ὑπάρχει... ἀπελπισία!

Ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀκριβῶς ἐπρόβαλεν εἰς τὸν δρόμον ἓν ἀπ' σπασμα ἱππέων τοὺς ὁποίους ἀνεγνώρισεν ὅτι ἦσαν Γάλλοι. Ἐπὶ κεφαλῆς των ἵππευεν ἕνας ρωμαλέος γέρων, τοῦ ὁποίου τὰ μαλλιά, κατάλευκα σαν τὸ χιόνι, ἐξέφευγαν ἄφθονα καὶ μεγαλοπρεπέστατα κάτω ἀπὸ τὸν τρίπτυχον πῖλόν του μὲ τὰ ὁλόχρυσα γαλόνια.

Εἰς τὸ πρόσωπόν του, τὸ ὁποῖον ἡ ἡλικία καὶ οἱ κόποι τοῦ πολέμου εἶχαν βαθέως αὐλακώσῃ, ἔλαμπαν δύο ματια φλογώδη, γεμάτα ἀπὸ ἐκπληκτικὴν ζωηρότητα. Κάτω ἀπὸ τὴν μύτην του, τὴν κυρτὴν ὅπως τὸ ράμφος τοῦ ἀετοῦ, δύο μεγάλα μουστάκια, κάτασπρα καὶ αὐτά, ἦσαν στρημμένα ὑπερηφάνως πρὸς τὸν οὐρανόν. Μὲ ὀλίγας λέξεις, ἡ ἡρωϊκὴ φυσιογνωμία τοῦ ἀνδρὸς ἐκείνου ἀπέπνεε συγχρόνως καὶ ἀδάμαστον ἐνεργητικότητα, καὶ ὀξυτάτην πανουργίαν καὶ ἀπέραντον καλωσύνην.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ὁ ἔτσι κτισμένος (ὅπως λέγει εἰς ἕνα μῦθόν του ὁ γάλλος Αἴσωπος, ὁ μυθοποιὸς Λαφονταῖνος), δὲν ἦτο ἄλλος παρὰ ὁ κ. στρατάρχης Μοντεσκιοῦ. ὁ ἄλλοτε ἀρχηγὸς τῶν σωματοφυλάκων τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος, ὁ ἔνδοξος καὶ περιφανὴς καὶ ἀήττητος Ἀρτανιάν!

Ἀλλὰ πόση ὑπῆρξεν ἡ ἔκπληξις τοῦ Πέτρου, ὅταν εἶδε σκαρφαλωμένον εἰς τὰ ὄπισθεν τῆς σέλλας τοῦ στρατάρχου, τὸν ὑστερότοκον ἀδελφόν του, τὸν μικρὸν Φραγκίσκον, ὁ ὁποῖος τοῦ ἐχαμογελοῦσε καί του ἔκαμνε ἕνα σωρὸ ζωηρὰς χειρονομίας.

Τὴν στιγμὴν αὐτήν, ὁ Γάστων ἤνοιξε πάλιν τὰ μάτια του καὶ ἀνεκάθησεν:

— Τὸ γράμμα μου, ἀνέκραξεν ἄλλην μίαν φοράν· μοῦ 'πῆραν τὸ γράμμα...

— Καθόλου, ὡραῖε καὶ ἀνδρεῖέ μου ἐξάδελφε, δὲν το 'πῆραν, μείνατε ἡσυχος! ἐβόησεν ἡ εὔηχος φωνὴ τοῦ Ἀρτανιάν· καὶ ἰδοὺ ἡ ἀπόδειξις!...

Καὶ ἐμπρὸς εἰς τὰ ἔκθαμβα βλέμματα τοῦ Πέτρου καὶ τοῦ Γάστωνος, οἱ ὁποῖοι ἐπήγαιναν νὰ τα χάσουν, ὁ στρατάρχης ἔσειεν ἕνα μεγάλον πεντασφράγιστον φάκελλον. . .

Ὄπισθέν του, χοροπηδῶν σὰν διαβολάκος, ὁ Φραγκίσκος ἀκτινοβολοῦσεν ἀπὸ χαρὰν καὶ ὑπερηφάνειαν.

(Ἕπεται συνέχεια.)

ΚΙΜΩΝ ΑΔΚΙΔΗΣ

Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Ε. Δὶ Ἄρμ.

ΤΑ ΜΑΓΙΚΑ ΦΑΝΑΡΙΑ

(Παραμῦθι)

Ἦτο μιὰ φορὰ ἕνα μικρό, ξυπόλυτο καὶ ἡλιοκαμμένο ἀγόρι, κ' ἐγύριζε ὅλην τὴν ἡμέραν μέσα στὰ δένδρα καὶ τὰ δάση. Ἀγαποῦσε τὰ δάση, καὶ ὅ,τι ἦτο κ' ἐζοῦσεν ἐκεῖ. Ἐσυνείθιζε νὰ κυττάζῃ, ὄχι τὰ λουλούδια, ἀλλὰ βαθυὰ μέσα σ' αὐτά, ὄχι τὸ πουλί που ἐκελαδοῦσε, ἀλλὰ μέσα στὰ μάτια του, ἕως τὴν καρδοῦλά του· καὶ ἔτσι ἀπέκτησε γνῶσιν καὶ φρονιμάδα πολὺ παραπάνω ἀπὸ πολλὰ ἄλλα παιδιά, καὶ ἄφισεν ἐντελῶς τὴν κακὴν συνήθειαν, ποῦ εἶχε πρίν, νὰ μαζεύῃ αὐγὰ ἀπὸ τὲς φωλίτσες τῶν πουλιῶν.

Ὤ, τί σκληρὰ ποῦ εἶνε αὐτὴ ἡ συνήθεια καὶ πῶς δὲν ἀγαπῶ τὰ παιδάκια ποῦ τὴν ἔχουν! . .

***

Τὰ δάση ὅμως ἦσαν γεμάτα ἀπὸ μυστήρια. Ἤκουε τὸ παιδάκι τὸ κελάδημα κάπου-κάπου νὰ ξεσπᾷ, καὶ ἅμα ἐπλησίαζε κοντά, τὸ πουλὶ δὲν ἦταν ἐκεῖ. Μερικοὶ κρότοι καὶ μερικὰ τρεξίματα ἐγίνοντο, καὶ αὐτὸς δὲν ἔπαιρνεν εἴδησιν. Εἰς τὰ δάση ἔβλεπε κάτι περίεργα ἴχνη, καὶ μίαν ἡμέραν, ἐπὶ τέλους, εἶδεν ἕνα θαυμάσιον πουλί, ποῦ ἔκαμνεν ἐκεῖνα τὰ ἴχνη. Ποτὲ δὲν το εἶχεν ἰδωμένο αὐτὸ τὸ πουλί, ἄλλη φορά, καὶ θὰ ἔκαμνε τὴν σκέψιν πῶς ἦτο μοναδικὸν εἰς τὸ εἶδός του, ἂν δὲν ἔβλεπε τὰ ἴχνη του παντοῦ σὲ κάθε θέσιν. Ἀπὸ αὐτὸ ἐνόησεν ὅτι τὰ δάση ἦσαν γεμάτα ἀπὸ ὡραῖα πλάσματα, τὰ ὁποῖα εἶχαν τὴν τέχνην καὶ τὴν γρηγοράδα νὰ φεύγουν ἀπὸ τὰ μάτια του. . .

***

Ἕνα δειλινό, καθὼς ἐπερνοῦσε ἀπὸ ἕνα μέρος ὅπου εἶχε σταθῆ ἑκατὸ φορὲς προτήτερα, εἶδεν ἐμπρός του μιὰ φωλιά. Ἡ φωλιὰ ἦτον ἐκεῖ ὅλον ἐκεῖνον τὸν καιρόν, καὶ ὅμως τὸ ἀγόρι ποτέ του δὲν την εἶχεν ἰδῆ καὶ ἀπὸ αὐτὸ ἐνόησε πόσον τυφλὰ ἦσαν τὰ μάτια του, κ' ἐφώναξεν ἀπὸ τὰ βάθη τῆς καρδιᾶς:

— Ὤ! ἂν μποροῦσα μόνον νὰ ἔβλεπα, τότε θὰ καταλάβαινα ὅλα αὐτὰ τὰ πράγματα! Ἂν ἤξευρα τὸ πῶς! Ἂν ἔβλεπα μονάχα μιὰ φορὰ πόσα εἶνε καὶ πόσο κοντά μου εἶνε! Ἂν κάθε πουλάκι ἤθελε νὰ κρατήσῃ ἐπάνω ἀπὸ τὴ φωλίτσα του καὶ ἀπὸ ἕνα φαναράκι, γιὰ νὰ μου δείξῃ καὶ νὰ ἰδῶ!

***

Ὁ ἥλιος εἶχε δύσῃ πλέον ἐκείνην τὴν στιγμήν· ἀλλά, ἔξαφνα, ἔλαμψεν ἕνα γλυκὸ φῶς εἰς τὸ δρομάκι, καὶ καταμεσῆς σ' αὐτό, τὸ ἡλιοκαμμένο ἀγόρι εἶδε μιὰ μικροκαμωμένη καὶ μελαχροινὴ Κυρά, μὲ μακρὺ μακρὺ φουστάνι, καὶ μ' ἕνα ραβδάκι στὸ χέρι.

Τοῦ ἐχαμογέλασε καταδεκτικά, καὶ του εἶπε:

— Ἀγοράκι, ἀγοράκι, ἐγὼ εἶμαι ἡ Νύμφη τῶν Δασῶν. Πολὺν καιρὸν σὲ βλέπω ἐδῶ, καὶ παρατηρῶ τί κάμνεις. Μοῦ ἀρέσεις. Φαίνεσαι διαφορετικὸ παιδὶ ἀπὸ τὰ ἄλλα τ' ἀγόρια. Καὶ αὐτὸ που ἐζήτησες, θὰ γίνῃ.

Εἶπε, καὶ ἐχάθη ἐμπρὸς ἀπὸ τὰ μάτια του. Ἀμέσως ὅμως ὅλος ὁ τόπος ἔλαμψε καὶ ἐφωτίσθη μὲ ὡραιότατα φαναράκια, — ἄλλα κοντὰ καὶ ἄλλα μακρυά, κόκκινα, πράσινα, μαβιά, ὑψηλὰ καὶ χαμηλά, διπλά, μονὰ καὶ πολύφωτα· — ὅπου ἂν ἐγύριζε νὰ δῇ, ἔβλεπε φαναράκια ποῦ ἔλαμπαν κ' ἐτρεμόφεγγαν, ἐδῶ κ' ἐκεῖ, καὶ πέραν καὶ παντοῦ, ἕως που ἔλαμψε τὸ δάσος σὰν τὸν οὐρανὸ μὲ τ' ἄστρα.

Τί θαυμαστὴ φωταψία! . .

***

Τρέχει τὸ ἀγόρι στὸ ἕνα φῶς, καὶ βλέπει κ' ἦταν μιὰ φωλιά· τρέχει στὸ παρακάτω, ἄλλη κ' ἐκεῖ φωλιά. Κ' ἐδῶ κ' ἐκεῖ, καὶ πέραν καὶ παντοῦ, κάθε φωλιὰ διαφορετικὴ εἶχε καί της ἔφεγγε διαφορετικὸ φανάρι. Μία ὡραία κατακόκκινη φωτοχυσία, σ' ἕνα χαμηλὸ περιπλοκάδι λουλουδιῶν, τοῦ ἐκτύπησε στὸ μάτι. Τρέχει ἐκεῖ κ' εὑρίσκει μιὰ φωλιά, ποῦ σὰν αὐτὴ προτήτερα δὲν εἶχε ξαναδῆ. Ἦταν γεμάτη ἀπὸ κόκκινα αὐγά, καὶ μέσα ἦτο καθισμένο τὸ σπάνιο πουλί, ποῦ μ' νον μιὰ φορὰ ἔτυχε πρὶν νὰ το ἰδῇ. Καὶ τὸ πουλὶ ἐκελαδοῦσε τὸ ἀλλόκοτο κελάδημα, ποῦ τὸ ἀγόρι πολλὲς φορὲς εἶχεν ἀκούσῃ, ἀλλὰ χωρὶς νὰ ξετρυπώσῃ ποτέ του τὸν τραγουδιστή. Τὰ αὐγά του ὅμως ἦσαν ἔξοχα καὶ θαυμαστά, πρωτοφανῆ αὐγά. . .

***

Καὶ τότε ἡ παλαιὰ συνήθεια ποῦ εἶχε νὰ μαζεύῃ αὐγά, ἀνέζησε μέσα του κ' ἐξέσπασεν εὐθύς. Ὥρμησεν ἐμπρὸς ν' ἁρπάξῃ τὸν θησαυρόν, καὶ — ὅλα τὰ φῶτα ἔσβυσαν! Δὲν ἔμεινε τίποτε, παρὰ τὸ μαῦρο δάσος, καὶ τὸ σκοτάδι ἐχύθη τριγύρω στὸ ἀγόρι. Καὶ τότε πάλιν ἔφεξε, στὸ δρομάκι, ἐκεῖνο τὸ γλυκὸ καὶ ἥμερο φῶς. Καὶ τὸ φῶς ἐμεγάλωσε, καὶ ἔπειτα, καταμεσῆς σ' αὐτό, εἶδε πάλιν τὸ ἀγόρι τὴν μικροκαμωμένη καὶ μελαχροινὴ Κυρα—τὴν Νύμφην τῶν Δασῶν. Ἀλλὰ αὐτὴ δὲν ἐχαμογελοῦσε τώρα. Τὸ πρόσωπό της ἦτο αὐστηρὸ καὶ πικραμμένο, ἐνῶ τοῦ ἔλεγε:

— Φοβοῦμαι πῶς σὲ ἐπαραγνώρισα καὶ σ' ἐτίμησα παραπάνω ἀπὸ τὴν ἀξίαν σου. Σ' ἐνόμισα καλλίτερο παιδὶ ἀπὸ τὰ ἄλλα, — καὶ δὲν εἶσαι. Καὶ τώρα μὴν το λησμονῆς αὐτό: «Ὅποιος δὲν σέβεται τὴν πηγὴν τοῦ φωτός, ποτὲ δὲν θὰ ἴδῃ τὸ φῶς της.»

Καὶ ἔγινε καπνὸς κ' ἐχάθη. . .

(Μίμησις.) ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΙΣ ΤΑ ΑΛΛΑ ΘΕΑΤΡΑ

Ἀγαπητοί μου.

Σὲ ὡμίλησα τὴν ἄλλην φορὰν περὶ τοῦ Καραγκιόζη. Πρέπει σήμερον νὰ σᾶς εἴπω κάτι καὶ διὰ τὰ ἄλλα θέατρα, εἰς τὰ ὁποῖα οἱ Ἀθηναῖοι, μικροὶ καὶ μεγάλοι, πτωχοὶ καὶ πλούσιοι, περνοῦν τὰς θερινὰς των νύκτας (καὶ λέγω νύκτας, διότι τὰ θέατρα συνήθως τελειδνουν τόσον ἀργά, ὥστε θὰ ἦτο εὐφημισμὸς ἂν ἔλεγα ὅτι περνοῦμεν ἐκεῖ τὰς ἑσπέρας μας. . .)

Ἀπὸ θέατρα, δόξα τῷ Θεῷ, δὲν εἴμεθα παραπονεμένοι· ὑπάρχει τόση ἀφθονία τὸ καλοκαῖρι, ὅση ἔλλειψις τὸν χειμῶνα. Τὸν χειμῶνα, ἐκτὸς τοῦ Βασιλικοῦ, ἄλλο σχεδὸν δὲν λειτουργεῖ· ἀπενάντας τὸ καλοκαῖρι δὲν θἀρκοῦσαν τὰ δάκτυλα καὶ τῶν δύο χειρῶν διὰ νὰ μετρήσουν τὰ ἐν ἐνεργείᾳ θέατρα. Καὶ ὁ λόγος τοῦ φαινομένου εἶνε ἁπλούστατος: οἱ Ἀθηναῖοι τὰς ἑσπέρας τοῦ χειμῶνος μένουν συνήθως εἰς τὰ σπίτια των, ἐνῷ τὸ καλοκαῖρι βγαίνουν ἔξω καὶ θέλουν νὰ ἐπιστρέψουν ὅσω τὸ δυνατὸν ἀργότερα. Ἑπομένως τὸ καλοκαῖρι τὰ θέατρα συχνάζονται, ἐνῶ τὸν χειμῶνα μένουν ἄδεια. Διὰ τοῦτο οἱ θιασάρχαι, φρόνιμοι ἄνθρωποι, τὸν μὲν χειμῶνα περιέρχονται τὰς πόλεις τῆς Ἀνατολῆς, ὅπου ὑπάρχει περισσοτέρα χειμερινὴ ζωή, τὸ δὲ καλοκαῖρι ἐπιστρέφουν ὡς αἱ χελιδόνες καὶ πηγνύουν τὰς σκηνάς των εἰς τὰς Ἀθήνας. Οὕτω τὸ θέατρον τῶν νεωτέρων Ἀθηνῶν, ὅπως καὶ τῶν ἀρχαίων, εἶνε κυρίως ὑπαίθριον, καὶ τίς οἶδε μήπως θὰ ἔλθῃ ἐποχή, κατὰ τὴν ὁποίαν καὶ αὐτὸ τὸ Βασιλικὸν Θέατρον θἀναγκασθῇ νὰ κάμῃ θερινὸν παράρτημα!

Λοιπὸν τὰ θέατρά μας εἶνε πολλά. Ἀρά γε εἶνε καὶ καλά; Δυστυχῶς ὄχι ὅλα. Δὲν ὑπάρχουν, βλέπετε, τόσῳ πολλοὶ ἠθοποιοὶ ὥστε νὰ ποτελέσουν τόσους θιάσους, καὶ φυσικὰ οἱ περισσότεροι εἶνε ἐλλιπεῖς, κρλοβωμένοι, καὶ δὲν εἶνε εἰς θέσιν νὰ παίζουν τὰ ἔργα ὅπως πρέπει. Πηγαίνετε εἰς ἕνα θέατρον, βλέπετε ἕνα ἔξοχον πρωταγωνιστήν, βλέπετε δύο-τρεῖς καλοὺς ἠθοποιούς, ἀλλὰ οἱ ἄλλοι δὲν εἶνε τίποτε· ἑπομένως τὸ ἔργον ποῦ παίζουν παρουσιάζει εἰς τὴν παράστασιν χάσματα, ἐλλείψεις, καὶ δὲν εἰμπορεῖ νὰ σᾶς δώσῃ ὅλην τὴν ἀπόλαυσιν ποῦ θὰ σᾶς ἔδιδεν, ἂν ἐπαίζετο ἀπὸ θίασον τελείως κατηρτισμένον.

Ἀλλ' ἴσως αὐτὸ εἶνε τὸ μικρότερον κακόν. Ὅταν ἐπιτέλους εἰς τὸ θέατρον Παντοπούλου βλέπῃ κανεὶς ἕνα Παντόπουλον, ἢ εἰς τῆς Νεαπόλεως ἕνα Σαγιώρ, ἢ εἰς τῆς Νέας Σκηνῆς μίαν Κυβέλην,—καὶ αὐτοὶ παίζουν πραγματικῶς ἔξοχα, — εἰμπορεῖ νὰ ποζιμιωθῇ διὰ τὰς ἐλλείψεις τῶν ἄλλων. Τὸ μεγαλήτερον κακὸν εἶνε ὅτι ὁ ἀνταγωνισμὸς τῶν πολλῶν θεάτρων ἐξέσπασεν εἰς τὴν ποιότητα τοῦ δραματολογίου, καὶ σήμερον ὅλα σχεδὸν τὰ ἀθηναϊκὰ θέατρα, διὰ νὰ προσελκύουν τὸν πολὺν κόσμον, τὸν χυδαῖον κόσμον, τὸν ἀμόρφωτον καὶ ἀκαλαίσθητον,—ὁ ὁποῖος, φεῦ! εἰς ὅλας τὰς κοινωνίας ἀποτελεῖ τὴν πλειονοψηφίαν, — δίδουν ἔργα ἐλαφρά, ἀνόητα, γελοῖα, καὶ τὸ χειρότερον, ἄσεμνα, ἀνήθικα! Οἱ θιασάρχαι θέλουν νὰ εἰσπράττουν χρήματα καὶ ἀδιαφοροῦν δι' ὅλα. Ὀλίγα κάτι σπάνια πλέον εἶνε τὰ ἔργα, εἰς τὰ ὁποῖα διασώζεται ἡ τέχνη καὶ ἡ ἠθική. Τὰ περισσότερα πληγόνουν τὴν καλαισθησίαν ἢ διαφθείρουν τὴν ψυχήν, χαρίζοντα ὡς εὐτελῆ ἀποζημίωσιν χονδρὸν καὶ βάναυσον γέλωτα...

Διὰ τοῦτο ἐγώ, ὁ ὁποῖος ὡς ἐκ τοῦ ἐπαγγέλματός μου παρακολουθῶ τὰ θέατρα, μὲ μεγάλην μου λύπην καὶ δυσαρέσκειαν βλέπω νέους, δεσποινίδας καὶ παιδιὰ εἰς τὰ ἐλεεινὰ αὐτὰ θεάματα, καὶ κάποτε μάλιστα εἰς παραστάσεις, αἱ ὁποῖαι ἔπρεπε νὰ παγορεύωνται καὶ εἰς τοὺς μεγάλους... Ἀ, τί ἄσχημον πρᾶγμα ποῦ κάμνουν, πῶς καταστρέφονται χωρὶς νὰ τὸ ἐννοοῦν, πόσον ἀκριβὰ εἰμπορεῖ νὰ πληρώσουν τὸν γέλωτα, τὸν ὁποῖον τοὺς κάμνει νὰ γελοῦν ἐκεῖ-μέσα ἡ ἀνηθικότης! Γνωρίζω μερικὰ ἀπὸ αὐτὰ τὰ παιδιά, καὶ εἰς τὸν δρόμον τὰ χαιρετῶ· ἀλλ' ἐκεῖ-μέσα ἐντρέπομαι διὰ λογαριασμόν των νὰ τὰ κυττάζω καὶ νὰ τὰ χαιρετήσω. Πῶς δὲν ἐντρέπονται αὐτά! Πῶς δὲν ἐντρέπονται τὰ παιδιὰ ποῦ μόλις χθὲς ἔβγαλαν τὰ ναυτικά των, — καὶ κάποτε τὰ φοροῦν ἀκόμη, — νὰ πηγαίνουν εἰς παραστάσεις, ποῦ καὶ οἱ μεγάλοι δὲν ἔπρεπε νὰ τὰς ἀνέχωνται!

Εἶμαι βέβαιος ὅτι πηγαίνουν χωρὶς τὴν ἄδειαν τῶν γονέων των, ἢ μὲ τὴν ἄδειάν των, ἀλλὰ χωρὶς νὰ εἰξεύρουν, οὔτε αὐτοὶ οὔτε ἐκεῖνοι, τί πρόκειται νὰ παρασταθῇ...

Α! τί μεγάλη προσοχὴ χρειάζεται εἰς τὴν ἐκλογὴν τῆς βραδυᾶς ποῦ εἰμπορεῖ νὰ ὑπάγῃ εἰς ἕνα θέατρον μία οἰκογένεια, ποῦ ἕνας πατέρας εἰμπορεῖ νὰ ἐπιτρέψῃ εἰς τὸ παιδί του νὰ ὑπάγῃ!.. Ἄλλοτε τοῦτο δὲν ἦτο δύσκολον, διότι τὰ θέατρα ὡς ἐπιτοπλεῖστον ἔπαιζαν ἔργα ἠθικά. Ἀλλὰ σήμερον, ποῦ ἡ διαφθορὰ εἰσεχώρησε παντοῦ, τὰ θέατρα κατήντησαν σχεδὸν ἀπρόσιτα· καὶ ἐφέτος τὸ κακὸν ἐπαράγινε τόσον, ποῦ θὰ σᾶς ἐσυμβούλευα νὰ θεωρεῖτε τὸ θέατρον ὡς κάτι ἀπηγορευμένον καὶ νὰ μὴν πηγαίνετε ποτέ.

Ἀλλ' ἐπειδὴ αὐτὸ θὰ ἦτο κάπως βαρύ, σᾶς συνιστῶ, πρὶν ὑπάγετε, νὰ συμβουλεύεσθε ἕνα μεγαλήτερόν σας περὶ τῆς ποιότητος τοῦ παιζομένου ἔργου· ἀλλ' ἕνα μεγαλήτερόν σας ποῦ νὰ το εἶδε, ποῦ νὰ μὴν κρίνῃ μόνον ἀπὸ τὸν τίτλον καὶ ἀπὸ τὸ πρόγραμμα, διότι οἱ τίτλοι καὶ τὰ προγράμματα συνήθως ἀπατοῦν... Παραδείγματος χάριν, ἡ Νέα Σκηνὴ παίζει κάποτε μίαν κωμῳδίαν τοῦ μεγάλου Ἰταλοῦ Γολδόνη, μὲ τὸν τίτλον οἱ «Ἐρωτευμένοι». Ἔ, αὐτὴν τὴν κωμῳδίαν εἰμπορεῖτε νὰ τὴν ἰδῆτε ἐξαίρετα ὅλοι σας. Ἀπεναντίας τὸ «Α, Β, Γ, Δ..!» τὴν κωμῳδίαν αὐτὴν ποῦ ἔχει τόσον ἀθῶον τίτλον, δὲν θὰ ἤθελα νὰ τὴν ἔβλεπε κανεὶς σας.

Ἀλλὰ θέλετε καὶ παράστασιν, ἐπίτηδες διὰ τὴν ἡλικίαν σας; Προσεχῶς εἰς τὸ θέατρον τῆς Νεαπόλεως θὰ παιχθῇ ἕνα δραματάκι ποῦ ὀνομάζεται «Ὁ μικρὸς Λόρδος.» Αὐτὸ μάλιστα!

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΪΔΩΝ

ΤΟ ΤΡΟΧΟΣΠΙΤΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'. (Συνέχεια)

— Ἀ! σᾶς ἐμαλώσανε;

— Ὤ! τὸ ἐφανταζόμουν ἀπὸ πρίν. Ἄμα ἐπέστρεψα εἰς τὰ παρασκήνια, ἐπερίμενα νὰ μοῦ τὲς «βρεξοῦν». Καὶ ἡ «Μουρμούρα» ἦταν κι' ὅλας ἑτοιμη νὰ μ' ἀρχίσῃ στὲς φωνές. Ὁ Γέρος ὅμως, πρὶν αὐτὴ ἀνοίξῃ τὸ στόμα, τῆς εἶπε: «Αὐτὴ κι' ἂν ἦταν ἐπιτυχία, μὲ τὸνομα! Ἀπόψε θὰ εἶνε τίγκα τὸ θέατρο, κι' ἂς ἔχωμε χάρι στὴν Κοκκινοσκουφίτσα.» Τότε κι' αὐτὴ ἐκατάπιε τὲς βλακεῖές της, ἐνῶ ἀπὸ τὴν πλατεῖα μ' ἐχειροκροτοῦσάν που ἐχαλοῦσε ὁ κόσμος... Ἐρωτώτανε, βλέπετε, μὴν τύχῃ καὶ χαθῇ τὸ σκουφάκι μου! Σκουφάκι κι' αὐτό· πέντε πεντάρες ὕφασμα, τρεῖς πεντάρες φόδρα καὶ δύο πεντάρες σειρῆτι: μᾶς κάνουν πέντε καὶ τρία ὀκτώ, καὶ δύο δέκα, δηλαδὴ πενῆντα λεπτά!.. Καὶ τῆς μαζεύω ἐγὼ πενηνταράκια σὲ κάθε παράστασι! Πρέπει ὅμως ὅλα νὰ τα δέχωμαι καὶ νὰ τα ὑποφέρω, καὶ χωρὶς νὰ βγάζω καὶ λέξι!..

— Εἶνε λοιπὸν κακιά, αὐτὴ ἡ... Πῶς τηνε λέτε;

— Τήνε λένε Μουρμούρα.

— Λοιπόν, δὲν σας καλομεταχειρίζεται αὐτὴ ἡ «Μουρμούρα»;

— Ὁ Γέρος λέγει πῶς ἔχει μιὰ πέτσα στὴ θέσι τῆς καρδιᾶς. Καὶ ἐγὼ νομίζω πῶς αἱ ἰδέες ποῦ εἶνε στὸ δικό μου τὸ κεφάλι ἀξίζουν πολλὲς φορὲς παραπάνω ἀπὸ τὲς ἰδέες ποῦ κατεβάζει τὸ δικό της. Καὶ ὅταν μοῦ 'μπῇ κάτι τι ἐδῶ, — εἶπε δεικνύουσα τὸ μέτωπόν της,—πολὺ θὰ κοπιάσω γιὰ νὰ το διώξω. Δι' αὐτό, ἅμα ἀνέβηκα εἰς τὴν

σκηνήν, ἀφοῦ σας εἶδα καὶ τοὺς δύο σας, ἀπεφάσισα κἄτι νὰ κάμω ποὺ δὲν ἦτο εἰς τὸ πρόγραμμα, κἄτι τι ἔκτακτον, ἕνα μεγάλο θεατρικὸν *κόλπο*, ἐπὶ τέλους! Καὶ ὅσην ὥρα ἔπαιζα τὸ μέρος μου, ὅλο κ' ἐσυλλογιζόμουν τί νὰ εὕρω διὰ νὰ σας κάμω νὰ ἐννοήσετε ὅτι. . . ὅτι μοῦ εἴχατε ἀρέσει, ἀλήθεια σᾶς λέγω!

Τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἐκύτταξε τὸν ἀδελφὸν καὶ τὴν ἀδελφήν, ὡς νὰ ἤθελε ν' ἀκούσῃ τὴν γνώμην των.

— Μὰ ξέρετε, ἀπήντησεν ὁ Πετρογιάννης, ἐμεῖς ἐφοβώμαστε νὰ τὸ ἐννοήσωμε.

— Ὦ! διέκοψεν ἡ Μαργαρώ, μὴν τὸν ἀκοῦτε! ἐγὼ τὸ ἐνόησα ἀμέσως.

— Αὐτὸ εἶδα κ' ἐγώ, ἀπήντησεν ἡ Κοκκινοσκουφίτσα, καὶ αὐτὸ μ' ἔκαμε νὰ πάρω θάρρος. Ἀπὸ τὴν πρώτην στιγμήν, ποὺ μὲ εἴδατε νὰ χορεύω ἐπάνω εἰς τὴν ἐξέδραν, ποὺ ἐδιάβασα εἰς τὸ προσωπάκι σας τὸν θαυμασμόν σας, — πρὶν ἀκόμα μου στείλετε ἐκεῖνο τὸ φιλάκι ποὺ ἐπέταξε στὸν ἀέρα σὰν πουλάκι κυνηγημένο, — ἔνοιωσα κἄτι ποὺ μὲ εἴλκυε σὲ σᾶς. Καί, μὲ κάθε θυσίαν, εἰπα μόνη μου, ἔπρεπε νὰ τὸ μάθετε.

Ὅταν ἡ Μαργαρὼ ἤκουσεν αὐτά, ἐνθυμήθη τὰ λόγια ποὺ εἶπεν ἡ Κοκκινοσκουφίτσα, καθὼς τὴν ἐκύτταζεν ἀπὸ τὴν σκηνήν, καὶ τὰ ἐπανέλαβε:

« Δὲν ἔχω οὔτε ἀδελφό, οὔτε ἀδελφή, οὔτε φιληνάδα. . . »

Ἡ Κοκκινοσκουφίτσα ἐχαμογέλασε νόστιμα καὶ ἐξηκολούθησε;

— Αὐτὸ δὲν ἦταν ἀρκετό· ἤθελα κἄτι δικό μου νὰ σας ἀφίσω· μίαν ἀπόδειξι τῆς ἀγάπης μου, ποὺ νὰ μὴν την ἔχουν ἄλλοι. Τότε, καθὼς μου ἤρχοντο τὰ λόγια, ἐγὼ ἐζητοῦσα νὰ τους δώσω διπλῆ σημασία· κ' ἔπαιζα μὲ ἕνα ζῆλον, μὲ μιὰ φωτιά, ἐντελῶς πρωτοφανῆ. Ἐκαταλάβαινα τὴν ἐπιτυχίαν μου, διότι ὅσον ἐγὼ ἔπαιζα ζωηρότερα, τόσον σᾶς εἴλκυα καὶ σᾶς παρέσυρα μαζί μου. Δὲν ἐβάρυνα ἐγὼ ἐπάνω εἰς τὴν σκηνὴν περισσότερον — εἶπεν εἰς τὴν Μαργαρὼ — ἀπὸ ὅ,τι ἐβαρύνετε τότε ἐσεῖς εἰς τὸ κάθισμά σας. Σᾶς ἀνεσήκονα, χωρὶς νὰ τὸ φαντασθῆτε, χωρὶς νὰ τὸ ὑποπτεύεσθε, καὶ ὅταν σᾶς εἶδα κρεμασμένην ἀπὸ τὰ χείλη μου, εἴχατε γίνει ἐλαφρὰ σὰν πούπουλο. . .

Ἡ Μαργαρὼ ἔμενεν ἐκστατικὴ ἐμπρὸς εἰς αὐτὰς τὰ ποιητικὰς ἐκφράσεις· τὰς ἐννοοῦσε τόσον μόνον, ὥστε νὰ μαντεύῃ ὅτι ἦσαν ὡραῖαι. Ὁ Πετρογιάννης ἐπεκύρωσε τὰ πράγματα:

— Ἀλήθεια, εἶπεν, ἡ Μαργαρὼ δὲν ἠμποροῦσε νὰ κρατηθῇ στὴ θέσι της. Ἐπηδοῦσε κ' ἔκαμνε κἄτι τινάγματα, ποὺ ἔτριζεν ὁ πάγκος· ἐπετιῶταν ὀρθὴ διὰ νὰ σας βλέπῃ καλλίτερα, νὰ σας φωνάζῃ, νὰ σας χειροκροτῇ, καὶ νὰ σας ξαναφωνάζῃ *μπίς*· καὶ αὐτὴ μόνη της ἔκαμνε ὅλους ποὺ ἦσαν εἰς τὴν παράστασιν νὰ κάμνουν καὶ αὐτοὶ τὰ ἴδια, καὶ τὸν ἐνθουσιασμόν ποὺ ἐσεῖς τῆς ἐδίνατε, αὐτὴ τὸν ἐσκόρπιζεν εἰς ὅλο τὸ θέατρο. . .

« Εἴχατε γίνει ἐλαφρὰ σὰν πούπουλο. . .» (Σελ. 268, στήλ. α'.)

— Ὦ! πῶς ἤθελα κ' ἐγώ! εἶπεν ἡ Μαργαρώ, ἡ ὁποία δὲν ἠμπόρεσε πλέον νὰ κρατηθῇ, κ' ἔρριπτε βλέμματα ἱκετευτικὰ πότε πρὸς τὴν Κοκκινοσκουφίτσαν καὶ πότε πρὸς τὸν ἀδελφόν της.

Ὁ Πετρογιάννης ἐφαίνετο σιωπηλός, σοβαρός, στενοχωρημένος. Ἡ μικρούλα θεατρίνα ἐπρόσθεσε λυπητερά:

— Οἱ γονεῖς σας ὅμως δὲν θὰ το ἤθελαν. Ν' ἀφίσετε τοὺς γονεῖς σας καὶ νὰ γυρίζετε μὲ παλησθεατρίνους, μὲ παληάτσους! Τί θἄλεγε ὁ πατέρας σας;

— Ὁ πατέρας μας εἶνε πεθαμένος, εἶπεν ὁ Πετρογιάννης.

— Καὶ ἡ μητέρα σας;

— Καὶ ἡ μαμμὰ ἐπίσης, εἶπεν ἡ Μαργαρώ.

— Ἀλήθεια; εἶπεν ἡ Κοκκινοσκουφίτσα, ἡ ὁποία, καθὼς ἤκουε τὰς θλιβερὰς ἐκείνας ἀπαντήσεις δὲν ἐτολμοῦσε νὰ προδώσῃ τὴν ἀκτῖνα τῆς χαρᾶς καὶ τῆς ἐλπίδος, ἡ ὁποία τῆς ἐφανερώθη.

— Λοιπὸν εἶσθε μόνα σας;

— Ὁλομόναχα, ἀπήντησαν συγχρόνως καὶ τὰ δύο.

— Καὶ εἶσθε ἐλεύθερα; ... Κανένας δὲν θὰ σας ἐμπόδιζε; . . .

— Τίποτε, κανένας! ἀπήντησε μὲ ἀποφασιστικὸν ὕφος ὁ Πετρογιάννης.

Τὴν στιγμὴν αὐτὴν βαθεῖα ἐπεκράτησε σιωπή. Τὰ τρία παιδάκια, ἀφοῦ ἐκυττάχθησαν καλά, εἶχαν σκύψῃ τὰ κεφάλια των καὶ ἐσυλλογίζοντο. Εἶχαν τὴν ἐντύπωσιν ὅτι κἄτι τι μεγάλο ἐπρόκειτο ν' ἀποφασισθῇ δι' αὐτά· ὅτι κἄποιο σημαντικὸν γεγονὸς ἦτο διὰ νὰ συμβῇ εἰς τὴν ζωήν των, καὶ τα εἶχε κυριεύσῃ μεγάλη συγκίνησις ὡς ἐκ τούτου.

Ἡ Κοκκινοσκουφίτσα ἠσθάνθη, ὅτι ἡ ἐπιρροή της μόνη ἠδύνατο νὰ ἐπιδράσῃ

εἰς τὴν ἀπόφασιν τοῦ Πετρογιάννη· ὅτι αὐτὴ μόνη θὰ ἦτο ἡ καλλιτέρα δικηγορίνα διὰ τὴν δίκην, τὴν ὁποίαν εἶχε κι' ὅλα κερδισμένην κατὰ τὰ τρία τέταρτα. . . Ἔβαλε λοιπὸν ὅσην εἶχε ζέσιν καὶ εἰλικρίνειαν εἰς τὰ λόγια της, καὶ εἶπε μὲ ἑνωμένα τὰ χεράκια της, σὰν νὰ ἔκαμνε τὴν προσευχήν της:

— Σᾶς παρακαλῶ, σᾶς θερμοπαρακαλῶ, ἀφοῦ δὲν ἔχω οὔτε ἀδελφό, οὔτε ἀδελφή, καὶ σεῖς δὲν ἔχετε οὔτε πατέρα, οὔτε μητέρα. . . ἐμεῖς θὰ γίνωμε μία οἰκογένεια καὶ θὰ ζῆσωμε ἀγαπημένοι σὰν συγγενεῖς.

Ἡ Μαργαρὼ ἦτο τόσον ταραγμένη, ὥστε δὲν ἠμποροῦσε οὔτε λέξιν νὰ προφέρῃ. . . Εἶχε στρέψῃ ἀλλοῦ τὴν κεφαλὴν διὰ νὰ κρύψῃ τὰ δάκρυα, τὰ ὁποῖα δὲν ἠμποροῦσε πλέον νὰ κρατήσῃ, καὶ μὲ τὴν ἄκραν τοῦ μικροῦ της δακτύλου εἶχε σκουπίσῃ μίαν σταλαγματιά, ἡ ὁποία ἦτο εἰς τὴν ἀκμὴν νὰ πέσῃ.

Ὄχι πῶς εἶχε καμμίαν λύπην ἡ Μαργαρώ· ἀλλὰ ἡ ἱκετευτικὴ καὶ εἰλικρινὴς φωνὴ τῆς Κοκκινοσκουφίτσας, ἀνακατωμένη μὲ τὴν ἀνάμνησιν τοῦ πατέρα της καὶ τῆς μητέρας της, τὴν εἶχε συγκινήσῃ ἕως τὰ βάθη τῆς ψυχῆς...

Τὰ δάκρυά της ἔτρεχαν γλυκὰ-γλυκά.

Ὁ Πετρογιάννης δὲν εἶχε δακρύσῃ· ἡ στάσις του ἦτο πολὺ ἤρεμος, τὸ πρόσωπόν του σοβαρώτατον. Ἀλλὰ αἱ σκέψεις του δὲν ἦσαν παρὰ ἐπιστροφὴ εἰς τὸ παρελθόν. Εἰς διάστημα ἑνὸς λεπτοῦ τῆς ὥρας, ἐξανάζησε τὴν ζωὴν τῆς ἀχυροκαλύβας μὲ τοὺς γονεῖς του, οἱ ὁποῖοι ἦσαν καὶ οἱ δύο τόσον καλοί! Εἶδε τὴν κατοικίαν μὲ τὰ φτωχικά της ἐπίπλα, τὴν ὁποίαν ἔπρεπε νὰ ἐγκαταλείψῃ, τὸ σχολεῖον ὅπου εἶχε μάθῃ ὅ,τι ἤξευρε, τὸν διδάσκαλόν του, ὁ ὁποῖος πάντοτε τόσον ὑπομονητικὰ τοῦ ἐδείκνυε τὸν καλὸν δρόμον, τοὺς συμμαθητάς του, ἀπὸ τοὺς ὁποίους μερικοὶ ἦσαν τόσον καλὰ παιδιά. . . Εἶδε πάλιν τὸ κτῆμα μὲ τὸν κύριον Δήμαρχον, εἶδε μάλιστα κ' ἐκείνην τὴν Σταμάτα, τὴν ὁποίαν δὲν ἐφοβεῖτο πιά, ἀφοῦ ἐσκόπευε νὰ την ἀφίσῃ καὶ νὰ φύγῃ... Εἶδε πάλιν καὶ ὅλο τὸ χωριό, μὲ τὴν ἐκκλησίαν καὶ τὴν πλατεῖάν της, ὅπως ἦτο κατὰ τὰς ἑορτάς· τοὺς δρόμους, τὰ σπίτια, τὰ χωράφια. Καί, διὰ πρώτην φορὰν ἀπὸ τὴν ἐποχὴν ποὺ ἐγεννήθη, ἔβλεπεν ὅτι εἰς ὅλα ἐκεῖνα τὰ πράγματα κἄτι καλὸν ὑπῆρχεν, ἀφοῦ εἶχεν ἀρχίσῃ νὰ λυπῆται διότι θὰ τα ἐστερεῖτο...

Μόλαταῦτα, ἡ ἀπόφασίς του ἦτο καμωμένη. Δὲν ἐσυλλογίζετο πλέον παρὰ μὲ τί τρόπον νὰ βάλῃ εἰς ἐνέργειαν τὸ κοινὸν των σχέδιον.

— Μά, ὑποθέτετε, εἶπε πρὸς τὴν Κοκκινοσκουφίτσαν, πῶς θὰ μας θελήσουν οἱ δικοί σας ἄνθρωποι; Ἐμεῖς τίποτε δὲν ξεύρομε νὰ κάμνωμε, καὶ θὰ τους εἴμαστε βάρος, πρὶν ἀρχίσωμε νὰ βγάζωμε κ' ἐμεῖς τίποτε. . .

— Μπᾶ! δὲν πρέπει οὔτε νὰ τους ἐρωτήσωμε. Πρέπει. . . (καὶ ἡ Κοκκινοσκουφίτσα ἔφερε τὸ χέρι εἰς τὸ μέτωπόν της, ἐσκέφθη ὀλίγας στιγμὰς καὶ ἔξαφνα ἐπρόσθεσε:) Ἄ! τὸ ἠύρα! Πρέπει νὰ ἔλθετε κ' οἱ δύο σας ἀπόψε, ἅμα τελειώσῃ ἡ τελευταία παράστασις, καὶ νὰ χωθῆτε μέσα στὴ μία ἀπὸ τὲς δύο καλάθες ποὺ βλέπετε ἀπὸ ἐδῶ, κάτω ἀπὸ τὸ τροχόσπιτο τοῦ γέρου. Δική μου ἐργασία εἶνε νὰ τες γεμίζω· βάζω στὴ μία τὰ πιατικά, τὰ σιδερικά, τὰ πράγματα τῆς κουζίνας· στὴν ἄλλη κοιμίζω τὴν Μιρέττα, τὴ σκύλα ποὺ μας φυλάγει, καὶ κάτω ἀπὸ τὸ στρωματάκι της, κρύβω τὸ κομπόδεμά μας. Τῆς ἔδωσα νὰ καταλάβῃ πῶς αὐτὴ εἶνε ὅλη μας ἡ περιουσία, καὶ πῶς πρέπει νὰ την ὑπερασπίζεται παληκαρίσια, σὰν νὰ ἤμαστε ἐμεῖς οἱ ἴδιοι· καὶ ἡ Μιρέττα θὰ σκοτωθῇ πρῶτα, παρὰ ν' ἀφίσῃ νὰ τῆς τὸ σουφρώσουν. . . Ἐγώ, θὰ πέσω ἀπόψε νὰ κοιμηθῶ μέσα στὴν κάμαρα καὶ θὰ πάρω καὶ τὴν Μιρέττα μαζί μου, γιατί αὐτὴ θὰ σας ἐφανέρωνε, ἂν σας ἔβλεπε. Αὔριο, θὰ της ἐξηγήσω, ὅπως μπορῶ καλλίτερα, πῶς εἴσθε φίλοι μου, πῶς πρέπει νὰ μείνῃ βωβὴ καὶ νὰ μὴ σας μαρτυρήσῃ, καὶ θὰ εἴμαστε παραπολὺ μακρυὰ ἀπὸ τὸ χωριό, ὅταν οἱ ἄλλοι θὰ σᾶς ἰδοῦν, καὶ δὲν θὰ συλλογισθοῦν πιὰ νὰ σας διώξουν νὰ ἔλθετε πίσω. Καὶ ἔπειτα, θὰ εἶμαι καὶ ἐγὼ ἐκεῖ διὰ νὰ πάρω τὸ μέρος σας. . .

(Ἕπεται συνέχεια) Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

[Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς Κας Α. Λατοὺς.]

Ο ΕΛΕΦΑΣ ΤΗΣ Α.Μ. ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΚΟΥΚΟΥΜΠΙΜΠΗ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Η'.

Τρρρά. . . τρραά. . . ταράαα! . . Τί εἶνε πάλιν αὐτό;
Εἶνε ὁ ἦχος τοῦ κυνηγετικοῦ κέρατος. . . Καὶ ποιὸς τὸ φυσᾶ;
Πιστεύω νὰ τὸν ἐγνωρίσατε, καὶ ἂς τὸν βλέπετε τώρα καβάλλα ς'

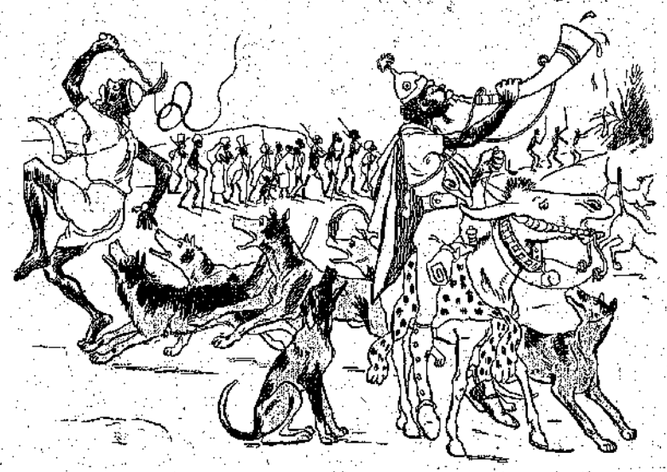

ἕνα ζωηρὸ γαϊδουράκι, τόσο κοντό, ὥστε τὰ πόδια τοῦ καβαλλάρη φθάνουν στὴ γῆ, καὶ τόσο παράξενα σελλωμένο μὲ δέρμα ἀγρίου ζώου, ἴσως μὲ πάνθηρος. . . Μάλιστα, εἶνε ὁ ἴδιος ὁ Πρωθυπουργὸς ποὺ ἐκτελεῖ καὶ χρέη Ἀρχικυνηγοῦ. καὶ ἀκολουθεῖ τώρα τὴν πομπὴν τοῦ κυνηγίου, ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ὑπηρετῶν καὶ τῶν σκύλων.

Ἰδέτε τί πλῆθος ὑπηρέται! Καὶ εἶνε ὅλοι ὠπλισμένοι μὲ ραβδιά. Αὐτοὶ ὅμως δὲν ἔχουν νὰ κάμουν ἄλλη δουλειά, παρὰ νὰ ξεκουνήσουν, νὰ ξεβγάλουν τὸ κ υ ν ῆ γ ι (δηλαδὴ τὰ ἄγρια ζῶα) καὶ νὰ τὸ ἐξαναγκάσουν νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸ μέρος, ὅπου θὰ περιμένῃ ὁ Βασιλεὺς μὲ τὴν καραμπίνα του.

Καὶ τὰ σκυλιὰ ἐπίσης εἶνε πολλά, δυνατὰ καὶ πολὺ καλὰ γυμνασμένα. Δὲν ὑπάρχει λοιπὸν ἀμφιβολία ὅτι ὁ Κουκουμπιμπῆς θὰ κάμῃ λαμπρὸ κυνήγι, — φθάνει νὰ παρουσιασθῇ ἐλέφας.

(Ἕπεται συνέχεια) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΟΛΙΓ' ΑΠ' ΟΛΑ

Φοβεροὶ τελοσπάντων αὐτοὶ οἱ ἰατροί! Ἰδοὺ κ' ἕνας κί δυνος, τὸν ὁποῖον δὲν ὑπωπτεύαμεν ἕως τώρα . . .

Ἐπικίνδυνα βακτηρίδια φαίνεται ὅτι ὑπάρχουν καὶ εἰς τὸ μελάνι, τὸ ὁποῖον μεταχειρίζονται τὰ παιδιὰ εἰς τὰ σχολεῖα. Ὁ καθηγητὴς Μάρκμαν εἰς τὴν Λειψίαν ἐξήτασεν ἐσχάτως 67 εἴδη μελάνης, καὶ ἀποφαίνεται ὅτι πολλάκις εἶνε ἐπικίνδυνον νὰ τρυπηθῇ κανεὶς μὲ πέννα μελανωμένην. Τὰ περισσότερα ἐξεταζθέντα εἴδη περιεῖχον μύκητας, μικροκόκκους καὶ βακτηρίδια. Ἀπὸ μίαν πορφυρόχρωμον μελάνην ὁ καθηγητὴς ἐκαλλιέργησε ἓν μικρόβιον, τὸ ὁποῖον ἐμβολιασθὲν εἰς ἕνα ποντικόν, τὸν ἐθανάτωσεν εἰς διάστημα τεσσάρων ἡμερῶν. Καὶ τὸ σύμπέρασμα ἀπὸ αὐτὰ εἶνε, ὅτι τὰ μελανοδοχεῖα πρέπει νὰ κλείωνται ἐρμητικῶς, τὴν ὥραν ποὺ δὲν τα μεταχειρίζεσθε. Ἐπίσης καλὸν εἶνε νὰ ἐγκκταλειφθῇ ἡ κακὴ συνήθεια ποὺ ἔχουν μερικὰ παιδιὰ νὰ ὑγραίνουν τὴν πέννα μὲ τὴν γλῶσσάν των, ὅταν στεγνόνῃ ἐπάνω τὸ μελάνι.

⁂

Ὁ Μάρκος Τουαίν, ὁ περίφημος Ἀμερικανὸς εὐθυμογράφος, ὡς ἑξῆς περιγράφει τὴν πρώτην του συνάντησιν μὲ τὸν Ἄγγλον ζωγράφον Τζαίημς Χουΐστλερ.

«Μὲ ἐσύστηταν εἰς τὸν κ. Χουΐστλερ, εἰς τὸ Λονδῖνον. Εἶχα ἀκουστὰ ὅτι καὶ αὐτὸς ἐπηγγέλλετο τὸν ἀττεῖον, καὶ ἤμουν ἀποφασισμένος νὰ τὸν περάσω εἰς τὴν ἐξυπνάδα ἂν ἦτο δυνατόν. Ἐπῆρα λοιπὸν ἀμέσως τὸ ἀπελπιστικώτερα κουτὸν ὕφος μου, καὶ ἐπλησίασα εἰς τὴν εἰκόνα, εἰς τὴν ὁποίαν εἰργάζετο ἀκόμη ὁ ζωγράφος διὰ νὰ τὴν ἀποτελειώσῃ.

«— Αἴ, δὲν εἶνε ἄσχημη, εἶπα, δὲν εἶνε ἄσχημη· μονάχα ἐδῶ, σ' αὐτὴ τὴν γωνίτσα, ἐγὼ θὰ ἔσβυνα αὐτὸ τὸ σύννεφο, ἂν ἤμουν στὴ θέσι σας...

«Καὶ ἐκαμώθηκα σὰν νὰ ἔτριβα τὸ σύννεφο μὲ τὸ δάκτυλό μου.

«Ὁ Χουΐστλερ ἔβαλε ἄγριες φωνές:

«— Προσέχετε, λοιπόν, κύριε! Δὲν βλέπετε τὸ χρῶμα ποὺ εἶνε φρέσκο;

«—Ὄ! δὲν πειράζει, εἶπα ἐγώ, μὴν ἐνοχλῆσθε... φορῶ τὰ γάντια μου.»

Ὁ Μάρκος Τουαὶν προσθέτει ὅτι, ἔπειτα ἀπὸ αὐτὸ τὸ ἐπεισόδιον, ὁ Χουΐστλερ καὶ αὐτὸς τὰ ἐταίριαξαν περίφημα.

⁂

Ὁ Πάπας Πῖος Ἰ' ἐδέχθη τὴν ἄλλην φορὰν εἰς ἀκρόασιν δύο Ἰταλοὺς χωρικούς, οἱ ὁποῖοι ἐπῆγαν μὲ τὸ ποδήλατον εἰς τὴν Ρώμην, διὰ νὰ του φιλήσουν τὸ χέρι.

Καὶ τους εἶπε μεταξὺ ἄλλων:

— Ἂν ἤμουν ἀκόμη νέος, θὰ ἐπήγαινα κ' ἐγὼ μὲ τὸ ποδήλατον. Ὅταν ἤμουν παιδάκι, ἐπὶ τέσσαρα ἔτη καὶ μὲ ὅ,τι καιρὸν καὶ ἂν ἔκαμνεν, ἤμουν ἠναγκασμένος νὰ πηγαίνω εἰς τὸ σχολεῖον, τὸ ὁποῖον ἀπεῖχε καμμιὰ δεκαριὰ χιλιόμετρα ἀπὸ τὸ σπίτι μας... Δηλαδή, μὲ τὴν ἐπιστροφήν, ἔκαμνα πεζὸς εἴκοσι χιλιόμετρα τὴν ἡμέραν. Πόσον καιρὸν θὰ ἐκέρδιζα τότε, ἂν εἶχα ποδήλατον, καὶ πόσον αὐτὴ ἡ ἄσκησις θὰ ἦτο ὠφέλιμος διὰ τὴν ὑγείαν μου!

Η ΑΡΑΧΝΗ

Γιατὶ ἡ μικρούλ' ἀράχνη,
Στὰ σκοτεινὰ κρυμμένη,
Πανὶ λεπτὸ σὰν ἄχνη
Μέρα καὶ νύχτα ὑφαίνει;

—Ἤτον κι' αὐτὴ μιὰ μέρα
Κόρη ξανθὴ κι' ἀφράτη
Κ' εἶχε ἀρρωστη μητέρα
Τρεῖς μῆνες στὸ κρεββάτι.
Τὴν ὥρα τῆς ἡ κόρη
Στὸν ἀργαλειὸ περνοῦσε
Καὶ μήτε κἄν ἐδώρει
Τὴ μάννα ποὺ πονοῦσε.
Τοῦ κάκου ἀπελπισμένη
Τὴν ἔκραζεν ἐκείνη!
Στὸν ἀργαλειὸ κρυμμένη
Οὔτε νερὸ τῆς δίνει.

—«Πῶς μὲ θωρεῖς σὰν ξένη,
» Κόρη μου ξανθομάλλα;
» Δὲν εἶμαι-'γὼ ἡ καϊμένη
» Ποὺ σοῦδωκα τὸ γάλα;
» Ἐγὼ στὴν κάμαρά σου
» Στὸ πλάϊ σου ἀγρυπνοῦσα,
» Γελοῦσα στὴ χαρά σου,
» Στὸν πόνο σου πονοῦσα.
» Ἐσὺ μήτε μιὰν ὥρα
» Δὲν καθεσαι κοντά μου!
» Μόνη μ' ἀφίνεις τώρα
» Μέσ' στὰ γεράματά μου!»

Ἔτσι ἡ φτωχὴ τῆς λέει
Καὶ πικραναστενάζει.
Ὅμως τοῦ κάκου κλαίει
Τοῦ κακου τὴν φωνάζει.
Ἀπουνὴ κόρη μένει
Στὴ γέρικη φωνή της...
Στὸν ἀργαλειὸ σκυμμένη
Ὑφαίνει τὸ πανί της.
Ὑφαίνει... Καὶ μιὰ μέρα
Πρὶν καλοφέξῃ ἀκόμα,
Ψυχομαχᾷ ἡ μητέρα
Στ' ἀχύρινό της στρῶμα.
Ὅμως ἐνῶ πεθαίνει,
Τὰ χείλη ἀνοιγοκλείνει,
Καὶ μὲ φωνὴ πνιγμένη
Τέτοια κατάρα δίνει:

—« Κόρη σκληρή, νὰ μένῃς
» Στὴ σκοτεινὴ γωνιά σου
» Καὶ πάντοτε νὰ ὑφαίνῃς
» Τ' ἀτέλειωτα πανιά σου.
» Καὶ πάντα στὸ στημόνι
» Τὸ χέρι σου νὰ μένῃ
» Καὶ πάντα νᾶσαι μόνη
» Καὶ πάντα κουρασμένη.
» Τὰ χέρια νὰ σαλεύῃς
» Καὶ τὰ πανιὰ νὰ λυόνουν,
» Καὶ πάντα νὰ δουλεύῃς
» Κι' αὐτὰ νὰ μὴν τελειόνουν».

Ἔτσι εἶπε μὲ λαχτάρα
Καὶ πέθανεν ἐκείνη.
Ἔπιασεν ἡ κατάρα

. . . . . .

Κ' ἡ κόρη ἀράχνη ἐγίνη.
Γι' αὐτὸ ἡ μικρούλ' ἀράχνη
Στὰ σκοτεινὰ κρυμμένη,
Πανὶ λεπτὸ σὰν ἄχνη
Μέρα καὶ νύχτα ὑφαίνει.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Γιάννης. — Γιατὶ ὁ ποντικὸς ἔχει μακρυὰ οὐρά;

Νίκος. — Νά, ὅταν τὸν πιάσῃ ἡ γάτα, ἐωσότου τοῦ φάγῃ τὴν οὐρά, αὐτὸς νὰ φύγῃ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Γιαννοῦς τῆς Ἀθηνᾶς

* * *

— Μαμᾶ, σὲ παρακαλῶ νὰ μὴ σβύσῃς τὸ φῶς τὸ βράδυ.

— Γιατί, παιδί μου;

— Γιατὶ ἀπόψε θέλω νὰ ἰδῶ ὄνειρο

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Αἴλιου Ἀφαντείδου

* * *

Τὴν ἡμέραν τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων.

— Δός μου, μαμμά, νὰ πιῶ γάλα.

— Δὲν κάνει, παιδί μου, γιατὶ εἶνε Τετάρτη.

— Τί; Δώδεκα ἄνδρες καὶ τοὺς νικᾷ μιὰ Τετάρτη;!

Ἐστάλη ἀπὸ τὸν Θερίνον Οὐρανόν.

ΟΙ ΤΡΕΧΟΝΤΕΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

1. — **Διαγωνισμὸς Ἑξαπαθώματος**, λήγει τὴν 30 Νοεμβρίου, (ἴδε τοὺς ὅρους εἰς τὸ 16ον φύλλον ἐ. Ἔ.)

2. — **Διαγωνισμὸς Αὐσεων**, λήγει τὴν 31 Ἰουλίου, (ἴδε τοὺς ὅρους εἰς τὸ 18ον φύλλον ἐ. Ἔ.)

3. — **Δημοψήφισμα τῶν Ψευδωνύμων** τοῦ 1905. (Ἴδε τοὺς ὅρους εἰς τὸ 26ον φύλλον.)

4. — **Διαγωνισμὸς Φωτογραφίας**, λήγει τὴν 15 Σεπτεμβρίου (ἴδε τοὺς ὅρους εἰς τὸ 33ον φύλλον.)

☞ *Δίαν προσεχῶς τὰ ποτελέσματα τῶν ληξάντων διαγωνισμῶν: Λύσεων (Δεκεμβρίου-Μαρτίου) Ζωγραφικῆς, Καλλιγραφίας, Πνευματικῶν Ἀσκήσεων, Μεταφράσεως καὶ Δεκάτης Ἑνάτης Κυριακῆς.*

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΠΟΛΛΟΙ ἔχουν τὴν συνήθειαν νὰ μοῦ γράφουν δύο, τρεῖς, τέσσαρας καὶ συχνάκις πέντε ἐπιστολὰς τὴν ἑβδομάδα. Αὐτὸ τὸ ἀποδίδω εἰς τὴν πρὸς ἐμὲ ἀγάπην των, εἰς τὴν φιλομουσίαν των καὶ εἰς τὴν καταπληκτικὴν εὐκολίαν των περὶ τὸ γράφειν. Ὑποθέτω πάντοτε ὅτι εἶνε μία ἡδονὴ δι' αὐτοὺς νὰ γράφουν τὰς ἐπιστολάς των, ὅπως εἶνε καὶ δι' ἐμὲ ἡδονὴ νὰ τὰς ἀναγινώσκω. Ἀλλά,—εἰς ὅλα, βλέπετε, τὰ εὐχάριστα ὑπάρχει πάντοτε καὶ ἓν ἀλλά,— ἐπειδὴ εἰς τὰς ἐπιστολὰς τῶν φίλων μου ἀπαντῶ διὰ τῆς ἀλληλογραφίας, καὶ ἂν ἤθελα νὰ ἀπαντήσω εἰς τέσσαρας ἢ πέντε ἐπιστολὰς ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ συνδρομητοῦ, θὰ ἤμουν ὑποχρεωμένη νὰφιερώσω χῶρον ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔχουν δικαίωμα κολλοὶ ἄλλοι· ἐπειδὴ ἀφ' ἑτέρου συνειθίζω νὰ μείδω μὲ εὔσημα τὰς ὡραίας ἐπιστολάς, καὶ ἂν ἤθελα νὰ εὐσημοφορήσω τέσσαρες ἢ πέντε ἐπιστολὰς ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ συνδρομητοῦ, θὰ ἐκινδύνευα τοὺς ἄλλους οἱ ὁποῖοι διαγωνίζονται διὰ τὸ βραβεῖον τῶν Εὐσήμων ἀλλ' ἔχουν τὴν ἰδέαν ὅτι δὲν εἰμπορεῖν νὰ μοῦ γράφουν παρὰ μόνον ἅπαξ τῆς ἑβδομάδος,

διὰ ταῦτα,

—ὅπως γράφουν καὶ εἰς τὰς δικαστικὰς ἀποφάσεις,—ἀποφασίζω καὶ δηλώνω τὰ ἑξῆς:

Κάθε συνθρομητής μου καὶ συνδρομήτρια ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ μοῦ γράφῃ ὅσας φορὰς τὴν ἑβδομάδα θέλει καὶ ὅσον συχνότερα μοῦ γράφει, τόσον μεγαλητέραν εὐχαρίστησιν μοῦ κάμνει. Ἀλλ' ἐγὼ δὲν θὰπαντῶ διὰ τῆς ἀλληλογραφίας καὶ δὲν θὰπονέμω εὔσημα, παρὰ μόνον εἰς μίαν ἐπιστολὴν τοῦ καθενὸς καθ' ἑβδομάδα.

Δὲν συνεννοούμεθα, *Ἀνδρεῖε Ἄνδριε.* Ἀλλὰ πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ συνεννοηθῶμεν, ἀφοῦ ἐπιμένῃς νὰ μὴν ἀναγινώσκῃς καὶ νὰ μὴ συμμορφώνεσαι μὲ τοὺς Κανονισμούς; Σοῦ ἀπαντῶ λοιπὸν ὅτι καὶ ἀπὸ τὰς νέας σου Ἀσκήσεις δὲν εἰμπορῶ, δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ σοῦ δημοσιεύσω καμμίαν. Διότι τὰς ἐστεῖλες μετὰ τὴν προθεσμίαν καὶ παρὰ τοὺς ὅρους τοῦ Διαγωνισμοῦ, οἱ ὁποῖοι ἐδημοσιεύθησαν εἰς τὸ 22ον φύλλον (σελὶς 171, κύτταξε.) Οἱ ἄλλοι ὅλοι τῶν ὁποίων βλέπεις νὰ δημοσιεύω Ἀσκήσεις, τὰς ἐστεῖλαν σύμφωνα μὲ τοὺς ὅρους αὐτοὺς καὶ ἐντὸς τῆς ὡρισμένης προθεσμίας. Τώρα σὲ συμβουλεύω τὸ ἑξῆς. Τὰς Ἀσκήσεις ποὺ μοῦ ἔστειλες καὶ ὅσας ἄλλας θὰ κάμῃς, νὰ τὰς γράψῃς ἀπὸ τώρα εἰς ἓν τετράδιον· καὶ ἅμα ἰδῇς τὸν Ὀκτώβριαν νὰ προκηρυχθῇ ὁ νέος Διαγωνισμός, νὰ διαλέξῃς τὰς καλλιτέρας 15 καὶ νὰ μοῦ τὰς στείλῃς, Ἄκουσέ με καὶ ξεύρω ἐγώ...

Πράγματι, *Μεγάλη Ἑλλάς, ἡ Νοσταλγοῦσα Λεσβία* ἦλθεν εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ μ' ἐπεσκέφθη πρὸς μεγάλην μου χαράν. Τώρα περιμένω νὰ ἔλθῃ καὶ ἡ σειρά σου. Σ' εὐχαριστῶ διὰ τὸ ἐξεσπάθωμα. Σήμερον ἐγκρίνω τὸ ψευδώνυμον τοῦ νέου μας φίλου.

Δὲν θέλει ἐρώτημα, *Νηρηΐς τῶν Ἀγράφων* [ΕΕ], ὅτι τὰ εὔσημα ποὺ πέρνει κανεὶς εἰς τους Διαγωνισμοὺς λογαριάζονται εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῶν Εὐσήμων· ἡ ἐνδμισες ὅτι τὰ δίδω διὰ τὰ μάτια; Ἡ ἐπιστολή μοῦ ἤρεσε πολύ, κ' ἐγέλασα μὲ τὰς φίλας ποὺ μὲ τὰς ὀμιλίας των «σὲ κάμνουν νὰ κρυόνῃς τὸν Ἰούλιον!»

«Καὶ σύ, *Διάπλασίς* μου, καὶ ὁ κ. *Φαίδων* δὲν πηγαίνατε εἰς τὴν ἐξοχήν, καὶ ὅμως δὲν παραπονεῖσθε· διατί λοιπὸν νὰ παραπονεθῶ ἐγώ;» μοῦ γράφει ἡ *Ἀγκυρα τῆς Σωτηρίας* [ΕΕ], ἡ ὁποία φέτος θὰ παραθερίσῃ εἰς τὰς Ἀθήνας. Πολὺ σωστά. Ἄσχημη διαμονὴ καὶ διὰ τὸ καλοκαῖρι εἶνε αἱ Ἀθῆναι, μὲ τὰ φάληρα, τὴν Κηφισιάν, τὸ Ζάππειον κτλ;

Καὶ τὰ *καρότα, Αἴλιε Ἀριστείδη* [ΕΕ], τρία γράμματα τ' ἀποτελοῦν (κά, ρῶ, τᾶ,) ἀλλ' εἰς τὰ αἰνίγματα, καθὼς ξεύρεις, ἡ ζητουμένη λέξις εἶνε καθ' ἑνικόν, καὶ τὸ *καρότον* δὲν ἀποτελεῖται κλέον ἀπὸ τρία γράμματα. Εἰς δύο ἐπιστολάς μοῦ ὑπόσχεσαι μίαν ἰδέαν, ἀλλὰ δὲν σοῦ μένει τόπος νὰ τηνγράψῃς. Τί συμβαίνει;

Διάπλασιν ἔνεκεν, Ζέστη, φιλίωνα ἢν μάλα φιλῶ. . . . .—τ' εἶν' αὐτά; Εἶνε ἀπὸ τὴν ἐπιστολὴν τῆς *Δουκίσσης τῶν Σαλώνων* [ΕΕΕ], τὴν ὁποίαν ἐμπνέει ἡ Ζέστη, ὡς ἄλλη Μοῦσα, νὰ γράψῃ ὑμηρικὰ ἔπη «πεπνυμένα», ποιήματα, ρεμβασμοὺς ἀλὰ Ἀνανία, καὶ τὰ λοιπά.

Ἀφῆστέ τον εἰς τὴν ἡσυχίαν του τὸν *Ἀοιδὸν τῆς Φλωρεντίας* [Ε], διότι δὲν θέλει καλλιτέραν διασκέδασιν· Νά, εὑρῆκε κάτι παλαιούς μου τόμους καὶ τοὺς διαβάζει. Καὶ εἶνε τόσος ὁ ἐνθουσιασμός του, ὥστε ὀρκίσθη νὰποκτήσῃ σιγὰ-σιγὰ ὁλόκληρον τὴν σειράν.

Πραγματικῶς, *Ἰδιότροπος Ξανθούλα* [ΕΕ], ἡ ἐπιστολή σου μὲ ἀπεζηλώσε ἐδῶ τὴν μακροχρόνιον σιωπή σου. Εἶδα τὴν ὡραίαν ζωήν ποὺ κάμνεις. Ἔννοια σου ὅμως, διὰ τὲς τρέλλες σου δὲν θὰ εἴπω τίποτε, καὶ τό... φοβερὸν (!!) μυστικόν θὰ μείνῃ μεταξύ μας.

Ὅ,τι ἔκτακτον εἶνε, κατὰ τὴν *Ἀνάμνησιν τῆς Καρύστου* [ΕΕ] οἱ «Τρεῖς Μικροὶ Ἀκόλουθοι». «Τὸ μυθιστόρημα τοῦτο,—μοῦ γράφει, —προκαλεῖ τὸν θαυμασμὸν καὶ τὴν ἀνυπομονησίαν ὅλων τῶν συνδρομητῶν σου, οἱ ὁποῖοι μετὰ παλλομένης καρδίας περιμένουν τὴν ἄφιξιν τοῦ παρακάτω φυλλαδίου.» Ναί, ὅλοι τὰ ἴδια μοῦ γράφουν.

Ὡραιοτάτας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: *Ἄσπρος Ἀράπης* [ΕΕΕ], *Ρεμβάζουσα Οὐρανολάτρις* [Ε], *Ἐαρινὴ Ἑσπέρα* [ΕΕ], *Κόκκινον Κρίνον* [ΕΕΕ], *Ἐρυθρὸν Προσωπεῖον* [Ε], *Σεπεσμένος Λόρδος* [ΑΕ], *Γλαὺξ τῆς Ἀθηνᾶς* [ΕΕ], *Ἀμίμητος Γελωτοποιὸς* [ΕΕ], *Οὐδεὶς* [Ε], *Μάρτυς τῆς Ἐλευθερίας* [ΕΕ], *Χριστιανὴ Παρθένος* [ΕΕ], *Χίμαιρα* [ΕΕΕ] *Κυρία Δόν με μέλει* [ΕΕ], *Μικρὰ Ἀτθὶς* [ΕΕ], *Βυζαντινὸ Ἀηδόνι* [Ε] καὶ *Φῶς τῆς Νυκτὸς* [Ε].

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους: *Ποιητὴν τῆς Χίου* (Δ.Φ.) καὶ *Ἑλληνίδα* (Ο. Χ. Ο. καὶ ἐδῶ κάμει ζέστη πολλή, καὶ τώρα, καθὼς παρατηρεῖς, οἱ κόποι μου διὰ νὰ σᾶς εὐχαριστῶ εἶνε ἀκόμη βαρύτεροι· ἄλλα περιοδικὰ τὸ καλοκαῖρι κάμνουν διακοπές...)

Ἀλλαγαὶ Ψευδωνύμων: *Πράσινον Φύλλον* (★★, αὐτὸ ἐξέλεξα.) *Ἀγαπητὸ Ἀγγελοῖδε* (Ι. Μ Κ. αὐτὸ εἶνε καταλληλότερον· ἀλλὰ καὶ τὸ παλαιόν σου ἦτο ἀστεῖον καὶ δὲν εἶχες δίκαιον νὰ μή σου ἀρέσῃ·) καὶ *Αὔρα τοῦ Σιρυμόνος* (Η. Τ. Μ. μὲ μεγάλην μου χαρὰν ἔλαβα ἐπιστολήν σου ὕστερ' ἀπὸ τόσα χρόνια· ἐλπίζω ὅτι τώρα θὰ μοῦ γράφῃς συχνά.)

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰνταλλάξουν ὁ *Κομπογιαννίτης* μὲ τὸ *Μικρὸ Πειραιωτάκι*, *Ρέαν Σιλβίαν* καὶ *Χιονισμένην Κούκλαν*—ἡ *Κολυμβήτρια* τοῦ *Μὲξ* μὲ τὸ *Πεπρωμένον*, *Ναυτοπούλαν* τοῦ *Μεσολογγίου* καὶ *Φίλημα* τοῦ *Κύματος* — τὸ *Ἄστρον Ἀιθρίας Νυκτὸς* μὲ τὸ *Ἀρχιζιζάνιον* τοῦ *Παρθεναγωγείου* καὶ *Ὀμιχλώδη Ψυχήν*—τὸ *Ἀρχιζιζάνιον* μὲ τὴν *Μικρούλαν Ἀρσακειάδα* — ὁ *Θετταλομάγης* μὲ τὴν *Ροδόπην*, *Φίλην τῶν Ζῴων*, *Λευκὴν Νύκτα*, *Ἀρχιζιζάνιον* τοῦ *Παρθεναγωγείου* καὶ *Ὄνειρον Θερινῆς Νυκτός* — ὁ *Φοσίτης τῆς Ἠπείρου* μὲ τὴν *Νηρηΐδα τῶν Ἀγράφων*, *Νεανικὴν Ἀγαλλίασιν* καὶ *Ἀρχιζιζάνιον* τοῦ *Παρθεναγωγείου* — ἡ *Νόμια* μὲ τὸν *Μάκρυρα τῆς Ἐλευθερίας*, *Κολυμβήτριαν* τοῦ *Μὲξ* καὶ *Ἀρχιζιζάνιον* τοῦ *Παρθεναγωγείου* — ἡ *Γλαὺξ τῆς Ἀθηνᾶς* μὲ τὸν *Λεβεντάκον τῆς Χαλκίδος*, *Μαρίδαν* τοῦ *Εὐρίπου*, *Πτερωτὴν Καρδίαν* καὶ *Μπάτην* τοῦ *Σαρωνικοῦ*—ἡ *Εἰρωνεία* μὲ τὸν *Βενιαμὶν Λέσβιον*, *Λίχρωμον Φούξιαν* καὶ *Φίλην τῶν Ζῴων*—ὁ *Ἐρυθρόδερμος* μὲ τὸ *Λάσος Φοινίκων*, *Μπάτην* τοῦ *Σαρωνικοῦ* καὶ *Ναυτοπούλαν* τοῦ *Μεσολογγίου*— ὁ *Λαλαγγιᾶς* μὲ τὴν *Νηρηΐδα* τοῦ *Πηνειοῦ*, *Κερκυραίαν Ἀρσακειάδα* καὶ *Τζίκο-Τζέκο*—ἡ *Πρωτομαγιὰ* μὲ τὴν *Φίλην τῶν Ζῴων*, *Ἀρανιὰν* καὶ *Φῶς τῆς Νυκτός* — τὸ *Ὑπὲρ Πατρίδος* μὲ τὸν *Οὐδένα*, *Δοῦκα τῆς Καρδοτου* καὶ *Ὀχρὸν Ἀμάραντον*— ὁ *Αἴλιος Ἀριστείδης* μὲ τὸ *Ἄνθος τῆς Ἐλπίδος*, *Φίλην τῶν Ζῴων* καὶ *Δικέφαλον Ἀετόν* — ἡ *Ἐαρινὴ Ἑσπέρα* μὲ τὴν *Χρυσῆν Ἀνθοδέσμην*, *Χρυσὸ Καναρινάκι*, *Χρυσοῦν Κάλυκα*, *Ἀταβύριον Ρόδον* καὶ *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης* — ἡ *Σημαία* τοῦ *Φωτὸς* μὲ τὴν *Κόρην* τοῦ *Διός*, *Στάνλεϋ*, *Νηπενθές*, *Κόρην* τοῦ *Αἰθέρος* καὶ *Τρελλὴν Ψυχήν* — τὸ *Κρίνον* τοῦ *Ἀγγέλου* μὲ τὸ *Φίλημα* τοῦ *Κύματος*, *Ρεμβασμὸν* καὶ *Πλανωμένην Ψυχήν* — ὁ *Λόφος* τοῦ *Γάνου* μὲ τὴν *Ἑλληνοπούλαν*, *Θαλασσοταραχήν*, *Ἀστέρα τῆς Κρήτης*, *Ζωγερὸν Μεσαίωνα* καὶ *Μαραμένον Μενεξέ*· — ὁ *Κολυμβητὴς* τοῦ *Καρτσολου* μὲ τὴν *Μελαγὴν Σημαίαν* καὶ *Κολυμβήριαν* τοῦ *Μὲξ* — ἡ *Διακριθεῖσα Ἀρσακειὰς* μὲ τὴν *Φίλην τῶν Ζῴων* — ἡ *Πτερωτὴ Βαρκούλα* μὲ τὴν *Ἀριάδνην*, *Φίλην τῶν Ζῴων*, *Ἕλληνα Ἀθλητήν*, *Φρὸ Διάβολον* καὶ *Ρεμβασμόν* — ἡ *Νηρηΐς τῶν Ἀγράφων* μὲ τὴν *Νηρηΐδα τῶν Σπετσῶν*, *Νηρηΐδα* τοῦ *Εὐβοϊκοῦ*, *Νηρηΐδα* τοῦ *Ναυπλίου* καὶ *Σερενάταν* τοῦ *Σοῦμπερ* — ὁ *Θερινὸς Οὐρανὸς* μὲ τὸν *Ἀστέρα τῆς Χίου*, *Λευκὴν Νύκτα*, *Δικηγόρον τῆς Νεολαίας* καὶ *Ἰαπωνικὸν Χρυσάνθεμον*—ὁ *Ἄρης* μὲ τὴν *Ἀθῆναν Καρδίαν* — ἡ *Ἰδιότροπος Ξανθούλα* μὲ τὴν *Ἰδιότροπον Νεάνιδα*; *Φίλην τῶν Ζῴων*, *Διόνυσιάδα Πηγὴν* καὶ *Γοργόφτερον Ἐλπίδα* — ἡ *Ρομαντικὴ Τσαγγαραδιώτισσα* μὲ τὸ *Σῆμα τῆς Δαυλάσσεως*; *Ἄρην*, *Εἰρήνην* τὴν *Ἀθηναίαν* καὶ *Ρεμβάζουσαν Οὐρανολάτριδα*—ὁ *Σεπεσμένος Λόρδος* μὲ τὸ *Πεπρωμένον*, *Ἀμίμητον Γελωτοποιὸν* καὶ *Φίλημα Σκιᾶς*— τὸ *Ρόδον τῆς Ἀνατολῆς* μὲ τὸ *Ὄνειρον Θερινῆς Νυκτὸς* καὶ *Μυστηριώδη Φύσιν* — ὁ *Χρυσοῖς Κάλυξ* μὲ τὴν *Κυρίαν Τρίγκι-Τράγκα*, *Ροδόχρουν Βιολέτταν* καὶ *Ἀδελφὴν Ψυχήν*—ἡ *Χίμαιρα* μὲ τὸ *Κίτρινο Ντόμιν*, *Ἀσπίδα τῆς Ἀθηνᾶς* καὶ *Ρεμβάζουσαν Καρδίαν*— ὁ *Ναύτης τῆς Προποντίδος* μὲ τὸν *Ἀόρον* τοῦ *Γάνου*, *Κολυμβήτριαν* τοῦ *Μὲξ* καὶ *Δούκισσαν τῶν Σαλώνων* — ὁ *Ξενιτευμένος Πηλιορείτης* μὲ τὸν *Ἱππότην* τοῦ *Πηλίου*, *Ἀδραν* τοῦ *Πηλίου*, *Μυοβόλον Χαραυγήν*, *Ὠραίαν Λευκάδα* καὶ *Ρομαντικὴν Τσαγγαραδιώτισσαν*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Κολυμβητὴν τοῦ Καρτσολου* (εὖγε διὰ τὸν λαμπρὸν βαθμὸν σήμερον ἐγκρίνω ψευδώνυμον τῆς ἀδελφῆς σου.) *Δικέφαλον Ἀετὸν* [(ΕΕΕ] ὡραιότατα μετέφρασες τὸν πρόλογον ἐκείνου τοῦ Οὐγγῶ, καὶ αἱ «ἐντυπώσεις» τῶν διαφόρων συγγραφέων μοῦ ἤρεσαν πολύ.) *Χειμώνανθον* [ΕΕΕ] δὲν ξέευρα πῶς ζωγραφίζεις τόσον κομψά! ἰδικαί σου δὲν εἶνε αἱ εἰκόνες ποὺ στολίζουν τὰς ἐπιστολάς σου;) *Βασιλέα τῶν Ρόδων* (καὶ ἄλλος ζωγράφος! αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα μοῦ ἔστειλεν ἕνα σωρὸ σπουδάς·) *Ρόδον τῆς Ἀνατολῆς* ([ΕΕ], καὶ βέβαια, ὁ νοῦς ἔγινε «διὰ νὰ φθάνῃ ὁ ἄνθρωπος ὅσον δὲν φθάνουν τὰ χέρια του» καὶ... τὰ πόδια του! ἡ ἐπιστολή σου ὡραιοτάτη· διὰ τὰς παραγγελίας σου ἔχει καλῶς·) *Ἀστέρα τῆς Θάσου* (χάρτην τῶν Λύσεων ἐστειλα·) *Σημαία τοῦ Φωτὸς* (ὅλαι αἱ παραγγελίαι σου ἐξεστελέσθησαν· ἡ Κυριακὴ πολὺ γρήγορα· [Ε] διὰ τὸ ποιηματάκι·) *Ἀνείβαν τὸν Καρχηδόνιον* ([ΕΕ] διὰ τὴν περιγραφὴν τῆς ἐκδρομῆς καὶ εὐχαριστίας διὰ τὴν στατιστικὴν τῶν Εὐσήμων·) *Ζαχαρίαν Ν. Κ.* (θερμότατα συλλυπηταὶ διὰ τὸν θάνατον τῆς ἀδελφῆς σου· διακόπτω μέχρι νεωτέρας παραγγελίας·) *Φλοῖσβον τῆς Θαλάσσης* (βεβαίως, διὰ νὰλλάξῃς θὰ πληρώσῃς· τὸ Π. Πνεῦμα ὡραῖον· ὅσον διὰ τὸ ἄλλο ποὺ γράφεις, κάπως δύσκολον νὰ τὸ ἐνθυμηθῶ· θὰ καταταχθῇς σύμφωνα μὲ τὴν ἡλικίαν ποὺ ἐσημείωσες· ποῖος σοῦ εἶπε νὰ σημειώσῃς μεγαλητέραν;) *Ρομαντικὴν Τσαγγαραδιώτισσαν*, (δι' αὐτὸ λυπεῖσαι; νὰ προτείνῃς εἰς ἄλλους· ὀξὲ τῷ Θεῷ ἔχομεν χιλιάδες!) *Δημόδοκον* (χαίρω ποῦ ἐπροβιβάσθης, εὐχαριστῶ διὰ τὴν στατιστικὴν καὶ εὐμαι καὶ τὴν διαμονὴν εἰς Ἄνδρον·) *Διογένην τὸν Σινωπέα* (ἐστειλα ἀναμένω καὶ σ' εὐχαριστῶ ἐκ τῶν προτέρων·) *Διακριθεῖσαν Ἀρσακειάδα* ,[ΕΕ] διὰ τὴν ὡραίαν ἐν τῇ συντομίᾳ της ἐπιστολήν·) *Θερινὸν Οὐρανὸν* (τί κρίμα νὰ μὴν ἔλθῃς, νὰ σε γνωρίσω κ' ἐγὼ!) *Πτερωτὴν Βαρκούλαν* (τὰ συγχαρητήριά μου· τωρὰ δ' ὅλα θὰ ἔχῃς καιρόν, καὶ νὰ μοῦ γράφῃς·) *Ὀχρὸν Ἀμάραντον* ([ΕΕ] διὰ τὴν περιγραφὴν ἀπὸ ταῦ Λυκαβητοῦ·) *Μικρούλαν Ἀρσακειάδα* (ποῦ δὲν βλέπει τὴν ὥραν πότε νὰ μεγαλώσῃ διὰ νὰ λαμβάνῃ μέρος εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς· ἐν τῷ μεταξὺ ἂς μου γράφῃ τὰ νὰ συνειθίσῃ·) *Ποσειδῶνα τῆς Μήλου* [(ΕΕ] διὰ τὴν χαριτωμένην ἐπιστολήν, καὶ προπάντων διὰ τὸ «κινη-

τὸν ἡφαίστειον·») *Ποθητὴν Ἑλλάδα* (ἔχει καλῶς·) *Ἄρην* (ὄχι, ὄχι, τοὺς *Μικροὺς Ἀκολούθους* δὲν τοὺς περιμένει ὁ θάνατος τοῦ Γιαρουρῆ· μήπως αὐτοὶ εἶνε προδόται ;) *Χρυσοπτέρυγον Ἄγγελον* (δὲν εἰξεύρω τί ἡλικίας εἶνε ἡ ἐξαδέλφη σου· εἰπέ της ὅμως ὅτι ἔχω συνδρομητρίας καὶ ἀραβωνιασμένας καὶ ὑπαδρευμένας·) *Οὖγον* τοῦ *Μουσοπολίνου* (ὁ ὁποῖος εἶνε πλέον φοιτητής—δηλαδὴ θὰ γίνῃ τὸν Σεπτέμβριον !) *Ἀετιδέα* ([ΕΕ], ὥστε χάρις εἰς τὴν καλωσύνην τῆς ἐξαδέλφης σου ἤξεύρες ὅλα τὰ ἐνδιαφέροντα πρὶν λάβῃς τὸ φυλλάδιον· λαμπρά ! ἂς εἶχα κ' ἐγὼ μίαν τόσῳ καλὴν ἐξαδέλφην !) *Θαλάσσιον Ἀέρα* ([ΕΕ] διὰ τὴν περιγραφὴν τῆς ἐκδρομῆς μὲ τὰς διηγήσεις τοῦ πάτερ·Ἀκακίου·) *Ἄνθος* τοῦ *Σολωμοῦ* ([ΕΕ] διὰ τὴν περιγραφὴν τοῦ ταξειδίου· εὖχομαι νὰ νακτήσῃ τελείως τὴν ὑγείαν του ὁ καλός σου πατέρας·) *Παιδικὴν Χαρὰν* (ἡ ὁποία μοῦ γράφει ὅλη χαρὰ «ἀπὸ τὰ δῶρα καὶ ἀπὸ τὰ δάση»· [ΕΕΕ] διὰ τὴν λαμπρὰν ἐπιστολήν·) *Ἀγριοτριανταφυλλιὰν* (τί κρῖμα ποῦ ἔλειπα ὅταν ἦλθες καὶ δὲν σε εἶδα· ἂς ἐλπίσω ὅτι εἰς τὸν γυρισμόν, τὸν Σεπτέμβριαν, θὰ σὲ ἰδῶ·) *Ἰτέαν* ([ΕΕ] διὰ τὴν εὐφυεστάτην ἐπιστολήν, ποῦ ἂν εἶχα τόπον θὰ τὴν ἐδημοσίευα σήμερον ὅλην· μὴ μὲ στερῇς αὐτῆς τῆς εὐχαριστήσεως μὲ τὴν πρόφασιν ὅτι λαμβάνω πολλὰς ἐπιστολάς·) *Κέρας τῆς Ἀμαλθείας* ([ΕΕ] ἡ ἐξοχὴ λοιπὸν σ' ἔκαμε νὰ διακόψῃς τὴν ἀλληλογραφίαν σου; κρῖμα ! κ' ἐγὼ ἐνόμιζα ὅτι θὰ εἶχες ἡσυχίαν νὰ μοῦ γράφῃς συχνότερα· ἡ ἐπιστολή σου χαριτωμένη·) *Ἄποικον Κερκυραῖον* ([ΕΕΕ], εὐχαριστῶ διὰ τὸ ξεσπάθωμα, ἀλλά. . . μετριοφρονεῖς πολύ· βεβαίως τὸ διήγημα τοῦ *Κιτρινου Ντόμινον* ἦτο ἀνώτερον, ἀλλὰ αὐτὸ δὲν θὰ 'πῇ ὅτι τὸ ἰδικόν σου ἦτο σαχλό·) *Ἀκακίαν* ([ΕΕ], ἂχ αὐτὴ ἡ ζέστη ! ὁ κ. *Φαίδων* σ' εὐχαριστεῖ δι' ὅσα γράφεις· φίλησέ μου τὸ *Κοπτερὸ Σπαθί*·) *Ἄστρον Αἰθρίας Νυκτὸς* (εὐχαριστῶ διὰ τὸ ὡραῖον δελτάριον·) *Χιόνα* τοῦ *Ταϋγέτου* (καλὰ λοιπόν, τὸν χειμῶνα·) *Ἡγεμόνα* τοῦ *Φωτὸς* ([Ε] ὤ, ἀλήθεια, ἂν ἠμποροῦσε νὰ μοῦ στείλῃς ὀλίγην δροσιάν!) *Ἐρυθρόδερμον* (ναί, νὰ ἀρχίσῃς νὰ μελετᾷς ! ἐξάπαντος πρέπει νὰ προβιβασθῇς·) *Ἴσκα* τοῦ *Πόντου* (ἔστειλα·) *Ναύκην τῆς Προποντίδος* ([Ε], ὁ κ. Π· σοῦ ἀπήντησεν ἰδιαιτέρως·) *Ξενιτευμένον Πηλιορείτην* ([ΕΕ], κ' ἐγὼ δὲν εἰξεύρω πῶς ἔτυχεν αὐτό· σήμερον δημοσιεύονται ὅλαι·) *Σπίρτο Μονάχο* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *17 Ἰουλίου*, θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΤΟΜΟΙ
"ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ,,

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

ΤΟΜΟΙ 14 (οἱ ἑξῆς: **4.5.6.7.11.15. 16.17.18.19.20.21.22.23**) πρὸς φρ. 1 ἕκαστος, καὶ ταχυδρομικῶς φρ. 1,10.

ΤΟΜΟΙ 8 (οἱ ἑξῆς: **1.3.8.9.12.13. 14.24**) πρὸς φρ. 2,50 ἕκαστος.

ΤΟΜΟΣ 1 (ὁ **10**ος πλησιάζων νὰ ἐξαντλη-θῇ) φρ. 10.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (ἀπὸ τοῦ 1894)

ΤΟΜΟΙ 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897 καὶ 1898, ὧν ἕκαστος τιμᾶται Ἄδετος φρ. **3** ταχυδρομικῶς **3.50**. Χρυσόδ. φρ. **6** ταχυδρομικῶς **6.50**.

ΤΟΜΟΙ 6: των ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902 1903 καὶ 1904 ὧν ἕκαστος τιμᾶται Ἄδετος **7** φρ. Χρυσόδ. φρ. **10**.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 2 Σεπτεμβρίου.

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δίδει νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Ὑψαρίῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

388. **Συλλαβόγριφος.**

Ἐν τῷ μέσῳ δύο γραμμάτων
Σὺ νὰ βάλῃς ἀριθμόν,
Καὶ πρωτεύουσαν νὰ κάμῃς
Ἐκ τῶν Εὐρωπαϊκῶν.

Ἐστάλη ὑπὸ Εὐαγγέλου Ζαγγάνη.

389. **Ἀναγραμματισμός.**

Ἐνῷ μὲ βλέπεις καὶ γελῶ,
Τὰ γράμματά μου ἀλλάζει
Κ' εὐθὺς ἀρχίζω νὰ ὁμιλῶ...
Δὲν εἶνε νὰ θαυμάζῃς ;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἄστρου Ἀφάης.

390. **Αἴνιγμα.**

Ἀπὸ γράμμα ἕνα
Καὶ μονάδα μίαν,
Σχηματίζεις, φίλε,
Δένδρων ἀπειρίαν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πλεκτρικοῦ Κάδωνος.

391. **Ζῆτα.**

+ + + + + + + = Μοῦσα.
★ ★ ★ ★ ★ + ★ = Γυνὴ τῆς Παλ. Γραφῆς.
★ ★ ★ ★ + ★ ★ = Πόλις ἑλληνική.
★ ★ + ★ ★ ★ ★ = Ἀρετή
★ ★ + ★ ★ ★ ★ = Χώρα τῆς Ἑλλάδος.
★ + ★ ★ ★ ★ ★ = Ποτάμὸς τῆς Ἑλλάδος.
+ + + + + + + = Ἥρως τραγικός.

Ἡ διαγώνιος σχηματίζει μητέρα ἡμιθέου.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κοιλίδης

392. **Κρυπτογραφικόν.**

1 2 3 4 5 = Ὄρος.
2 4 5 = Νῆσος.
3 4 5 4 5 = Κακόν.
4 5 2 4 5 = Ἐπίθετον.
5 2 3 1 = Ὄρος.

Ἐστάλη ὑπὸ Κωνστ. Δ. Γαρυφάλλου.

393 **Ἐπιγραφή.**

ΤΑΠΟ
ΨΟΦΕ
ΥΕΥΔ
ΟΓΕΣ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἄνω ἐπιγραφῆς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρτεμιδ.

394 **Μαγικὸν Γράμμα μετὰ Γωνίας.**

Τῇ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, σχηματίσον ἄλλας τόσας λέξεις ἀποτελούσας κατὰ σειρὰν γωνίαν (τῆς πρώτης τιθεμένης καθέτως :)

Ἄσιτος, Ὅμηρος, Σκύθης, ταῦρος, Ῥόδιος, σφάλλω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὠκεανοῦ Ἀγελλίου.

395. **Διπλῆ Ἀκροστιχίς.**

Τὰ πρῶτα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν Προφήτην, τὰ δεύτερα ἀρχαίαν Βασίλισσαν :

1. Κένταυρος. 2. Ἔντομον. 3. Νῆσος τοῦ Αἰγαίου. 4. Πρόσωπον τῆς Παλαιᾶς Γραφῆς. 5. Θεὸς ἀρχαῖος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φλοίσβου τῆς Θαλάσσης

396. **Ἐλλιποσύμφωνον μετὰ Φωνηεντολείπου,**

α-ου-αιαο-ω-αιαι-κ-τ-τ-θ-τ-θ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀραβικοῦ Ἵππου

397. **Γρῖφος.**

ἴφ ἀρ χριταὶ
ιον
ον η αν
αν

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κρίνου τοῦ Ἀγγέλου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 25

277 Πεκίνον (παῖ, κίνων.) 278 Ἔχις-Ἔρις.—279. Ταΰγετος-Ταϋγέτη.

280. Σ
Π Α Σ
Π Ι Τ Υ Σ
Σ Α Τ Υ Ρ Ο Σ
Σ Υ Ρ Ο Σ
Σ Ο Σ
Σ

281. Ἄνδρος —282. ΑΑΟΣ, ΑΝΤΙ, ΟΤΑΝ, ΣΙΝΑ (Κυβόλεξον) — 283. ΑΙΑΣ—ΛΑΜΑ—ΗΙΑΡ — ΘΥΡΑ (ΑΛΗΘεια, ἸαπΥγία, Ἀμαρτία, ΣΑΡΑκηνός.) —284. Ὁδὸν μὲν τὴν λειοτάτην ἐκλέγεσθαι χρή, βίον δὲ τὸν ἀλυπότατον.—285. Ἀχάριστον εὐεργετεῖν καὶ νεκρὸν μυρίζειν ἐν ἴσῳ κεῖται, —286. *Οὐαὶ τοῖς ἡττημένοις*, (οὐ - αἰ - τὶς - ἧται - μὲν - εἷς.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, ὑπολογιζομένων καὶ ὀλιγώτερα ἢ τῶν 10 πληρώνονται ὡς τὰ ἴσαν 10 λέξεις.]

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφ. ταχυδρ. δελτάρια. προτιμῶ καλλονὰς καὶ τοποθεσίας πανταχόθεν.—Démétrius G. Pappas, Mansourah (Egypte). (E, 90).

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Βιβλία τερπνά, μορφωτικὰ καὶ ἠθικά, ἐκδοθέντα ὑπὸ τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων»

Ὁ Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης (60 εἰκόνες) φρ 6. Ὀλίγα ἀντίτυπα ἐπὶ χάρτου πρώτης ποιότητος : φρ 7.

Τὸ Βιβλίον τῆς Συμπεριφορᾶς, φρ. 0.60.

Τὸ Θῦμα τοῦ Φθόνου (20 εἰκόνες) φρ 3,50.

Λεύκωμα Μικρῶν Μυστικῶν (25 τετράδια μὲ πίνακα κ' ἐξώφυλλον) φρ 3.
Δέσμη 15 τετραδίων φρ. 2.
Δέσμη 7 τετραδίων φρ. 1.
Ἕκαστον τετράδιον ἰδιαιτέρως φρ. 0,15.

Οἱ Μαθηταὶ τοῦ Εὐσεβίου φρ. 1,50.

Ἡ Μαρουσία (21 εἰκόνες) φρ. 3,50.

Ἡ Μοῦσα τῶν Παίδων (ποιήματα) φρ. 1,50.

Ἡ Νίνα (20 εἰκόνες) φρ. 3,50.

Παιδικοὶ Διάλογοι (Κουρτίδου) Σειρὰ Α' φρ 1,20.— Σειρὰ Β' φρ. 1,20.

Παιδικὸν Θέατρον (Ξενοπούλου) φρ. 2.

Παιδικὸν Πνεῦμα (3 τομίδια) ἕκαστον φρ. 0,50. Χρυσόδετα τὰ 3 ὁμοῦ, φρ. 2,50.

Πρόας ὁ Νικίου (24 εἰκόνες) φρ. 3.50.

Ὁ Πυρειοπώλης (24 εἰκόνες) φρ. 3,50.

Ὑπὲρ Πατρίδος (25 εἰκόνες) ἄδετον φρ. 3,50. χρυσόδ. φρ. 5.

Ὁ Φώτης. Ἔμμετρον Διήγημα ὑπὸ Χρ. Σαμαρτσίδου, φρ. 0.60.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων «Ἀνέστη Κωνσταντινίδου» 1905.